

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

B
U
T
L
L
E
R
I

[102]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana
de Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació: Grademorphic

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 102 (2021)
31 DE DESEMBRE
DE 2021

SUMARI

387 BISBE DIOCESÀ**388 Escrits dominicals**388 *Béns per a compartir (7-11-2021)*389 *En l'atri (14-11-2021)*390 *En el llindar (21-11-2021)*391 *Expectació I (28-11-2021)*392 *Expectació II (5-12-2021)*393 *Expectació III (12-12-2021)*394 *Expectació IV (19-12-2021)*395 *La família sagrada (26-12-2021)***396 Cartes i exhortacions pastorals**396 *Elecció de la Junta Directiva de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa*397 *Al Sr. Esteve Camps Sala, president delegat de la Junta constructora Sagrada Família*397 *A l'arquebisbe de Granada, Mons. Javier Martínez*398 *Al obispo electo de Salamanca y Ciudad Rodrigo*398 *A Mons. Jesús Rodríguez, de la Fundación Ayuda a la Iglesia Necesitada*398 *Als preveres i diaques, després de les reunions realitzades als arxipresbiterats***405 SECRETARIA GENERAL****406 Nomenaments**406 *Nomenaments no parroquials***406 Altres informacions**406 *Carta del secretari general sobre el calendari de la fase diocesana del sínode*407 *III Trobada d'associacions i fundacions canòniques***409 VIDA DIOCESANA****410 Crònica diocesana**410 *NOVEMBRE*412 *DESEMBRE***415 ORGANISMES DIOCESANS****416 Vicaria General**416 *Convocatòria als candidats per dirigir exèquies en absència de ministre ordenat***416 Vicaria Judicial – Tribunal eclesiàstic**416 *Institució eclesial i canònica del catecumenat (can. 206)*

419 DELEGACIONS DIOCESANES

420 Família i Vida

420 *Carta dels delegats informant sobre la Jornada de la Sagrada Família*

420 Pastoral vocacional

420 *Cadena de pregària per les vocacions: El somni de la vocació*

421 Diaconat permanent

421 *Admissió als ordes dels futurs diaques*

422 Catequesi

422 *Ingrés al catecumenat*

422 Vida consagrada

422 *Carta del delegat convidant al recés d'Advent*

423 Pastoral sacramental i Litúrgia

423 *Pregàries d'exèquies dirigides per laics*

425 DOCUMENTS

426 Conferència Episcopal Tarraconense

426 *Carta dels Delegats de missions sobre la Jornada de la infància missionera «Amb Jesús a Natzaret. Som família»*

426 *XIII Jornades de formació del SIC*

427 Conferència Episcopal Espanyola

427 *Nota final de la 118a Assemblea Plenària de la CEE*

430 Santa Seu

430 *Missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2022*

434 *Missatge del papa Francesc per a la Jornada mundial de la pau, 1-1-2022*

438 *Missatge del papa Francesc als esposos del món*

443 *Missatge del papa Francesc per a la XXX Jornada Mundial del Malalt 11-2-2022*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Béns per a compartir (7-11-2021)

Avui, celebrant el dia de “Germanor”, hauríem de dir que la “sinodalitat” passa per la butxaca i el compte corrent. Perquè, tal com subratllem reiteradament, la sinodalitat és la forma essencial de vida pròpia d’una Església que camina en comunió, participació i missió compartida. I un dels signes més clars de comunió és contribuir a la vida de l’Església mitjançant l’aportació econòmica.

Això és així, fins al punt que, en algun país, com Alemanya, a la pregunta que ens fèiem, ¿qui som “nosaltres”, el “nosaltres” que formem l’Església?, s’hi pot respondre, en primera instància, mirant la llista dels qui assenyalen en la seva declaració de renda, l’aportació voluntària a l’Església Catòlica (enfrent d’altres confessions). Sens dubte, la pertinença a l’Església no consisteix simplement en la contribució econòmica al seu sosteniment, però és un dels signes d’aquesta pertinença.

És només un signe, un entre altres, de pertinença. D’aquí la seva importància. Però, com tot signe, s’ha de saber interpretar, s’ha de saber llegir.

Així, davant el gest material de donar diners a l’Església, s’han de tenir presents qüestions fonamentals: què es dona, qui ho dona, per què es dona, com es dona, qui són els beneficiaris, etc. Sols quan te-

nim clares aquestes qüestions, podrem entendre el signe, serem capaços de llegir-lo i copsar tot el seu valor. En conseqüència, sabrem realitzar-lo amb autenticitat.

Amb els béns de l’Església s’han fet innumbrables obres en benefici de la cultura, del progrés social, dels malalts, dels pobres, de l’art, de la cultura en general. Aquestes obres han estat o continuen sent un bé, actualment continuen aquí, tenen valor en si mateixes i serveixen a tothom, sense distinció, al servei del món. En aquest sentit són signe, almenys, de creativitat i altruisme.

¿Podem dir que són signe, també, de comunió? No sempre ho han estat de debò. Perquè tantes vegades han constituït un lluïment dels donants, o una afirmació de la pròpia identitat, o un signe de prestigi... El fet que romanguin i siguin obres de contingut religiós cristià, poden servir fins i tot per a obrir-nos al misteri que representen, a manera de catequesi permanent.

Avui, tanmateix, no ens acontentem amb això. Per a nosaltres continua sent fonamental aquell principi que ens va ensenyar Jesucrist:

“Us asseguro que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure” (Mc 12,43-44)

L’almoïna al Temple, és a dir, l’ofrena a Déu, no es valora per la quantitat, sinó per la part d’un mateix que hi posem. “Tot el que tenia per a viure” significa tota la vida: en els dos rals que va tirar la vídua a l’arca del Temple hi anava tota la seva vida. La seva almoïna va ser un signe eloqüent de la veritable comunió, el seu cor era en unes monedes que va donar.

Tot un model de la nostra col·laboració econòmica, que lliurem a la bossa comuna de la Diòcesi: val el que significa aquesta donació per a cadascun. El cor que estima, dona d'allò que és seu, encara que no tot-hom que dona estima realment. En el nostre cas, el qui estima dona per a compartir i aquesta comunió i participació, com diem, ens permet de realitzar entre tots una mateixa missió. Això és la sinodalitat.

El bon esperit sinodal necessita de signes visibles, per a ser veritable i perquè esdevingui testimoniatge. Està a les nostres mans.

En l'atri (14-11-2021)

Aquella pregunta sobre qui som “nosaltres”, quan parlem de l'Església en Sínode, no deixa d'inquietar-nos. Qui som els qui formem l'Església, aquests que, estant en comunió, han de participar de la vida eclesial i compartir la mateixa missió?; els qui han de parlar i intervenir en el Sínode? Qualsevol que ho desitgi, encara que no tingui criteris no evangèlics?

Aquestes reflexions ens condueixen a evocar tantes persones que coneixem i que segurament estan a mig camí, reconeixent-ho o no, cap a la fe. Recordem el sofriment en amics, pares, creients sincers, que veuen veïns seus que han perdut la fe, o que no saben si creuen, o que els és indiferent creure o no o que no en volen parlar, o que no “necessiten creure” per a ser feliços... ¿Formen part del “nosaltres”, en comunió, participació, missió?

Almenys, de gust volem escoltar-los, si volen parlar. Però, quin pes tindrà la seva paraula? Com sempre, caldrà discernir... Un cas és el dels qui no volen saber-ne res i un altre el dels qui busquen sincerament.

La memòria ens porta alguns feliços suggeriments, com aquell del papa Ratzinger, que promovia “l'atri dels gentils”, espai de diàleg entre la fe i el món dels qui es veuen lluny d'ella. O com aquells diàlegs lliures i lluminosos del propi pontífex amb representants de la cultura moderna... Així mateix recordem figures que es van quedar en el “llindar” de la fe i de l'Església. Per exemple, els testimoniatges de l'escriptora Simone Weil, i de l'immens autor Charles Péguy, veritables protagonistes de l’“habitar en el llindar de la fe”. No podran ser representants de la indiferència, perquè, si alguna cosa els caracteritzava, era ser apassionats cercadors de la veritat de la vida. Ens preguntem si aquests, i molts altres semblants, en cas que desitgessin parlar, deuriem ser escoltats per una Església en Sínode.

Roman l'interrogant de si ells acceptarien ser considerats dins del “nosaltres” de l'Església. Avui molts no ho acceptarien. Però, no cal dir que els escoltaríem sol·lícitament, no perquè les seves paraules fossin sense més oracles de la veritat, sinó perquè eren cercadors honrats, autèntics, competents. Com desitjaríem que els nostres amics ateu, agnòstics, indiferents, fossin com ells! No poques vegades ens hem preguntat si aquells habitants del llindar, en certa manera turmentats per una manera de viure la fe, que no encaixava amb la seva cerca, avui, després de la reforma conciliar, s'adheririen gustosos a l'Església o fins i tot serien avui, en el seu si, una veu clarivent.

Estem inquiets per aconseguir una manera de ser Església més sinodal. Quina importància pot tenir per a nosaltres l'espai de trobada i diàleg amb els no creients? Constantment escoltem gent

afirmar que l'Església hauria de fer això o allò altre, hauria de canviar en les seves idees, llenguatge, estratègia, etc. Generalment aquests consells parteixen d'una base: la societat, el món, tenen raó, avancen, i l'Església es veu ancorada en el passat. Però, sense negar la bona voluntat que poden tenir aquestes veus, ens preguntem: ¿per què, en quin sentit té raó el món?, ¿què significa avançar?, ¿quin món és el que “mana”?...

Sí, certament hem d'escoltar, i preguntar fins i tot, en l'atri dels gentils, a tots els que, sense formar part “del temple”, no n'estan lluny. L'Esperit de Crist pot inspirar-los alguna cosa de la seva saviesa. El millor serà fer com Maria, escoltar i meditar en el cor per tal de discernir què vol l'Esperit de nosaltres.

En el lliandar (21-11-2021)

Dèiem que el “nosaltres”, que som l'Església havia de comptar amb persones que són a la porta, a l'atri, al lloc on hi podem dialogar. Però arribarà el dia en què Déu serà tot en tots, com diu sant Pau.

Avui podem veure i celebrar aquest dia en el marc de la litúrgia. Avui tenim el goig de contemplar el punt final de la història. Diem “el goig” perquè, si bé entre nosaltres sentim una gran tristesa quan acaben les coses bones, com per exemple davant el final d'una amistat o de la vida d'un amic, en contemplar com acaba la història del món, i la història de cadascun, amb ulls de l'Esperit, experimentem una gran esperança.

Veiem que moltes coses ens fan patir. Davant pandèmies, crisis ecològiques, conflictes polítics i econòmics, accions violentes, fracàs d'humanismes, alguns senten

que la nostra història no pot acabar bé. En novel·les, al cinema, en assajos, veiem cada dia allò que anomenen “distopies”. Tanmateix, uns altres, potser la majoria, amb una fe cega en el progrés, continuen creient que la humanitat serà capaç de refer-se i solucionar tots els problemes.

Per als cristians no es tracta d'optimisme o pessimisme, de tenir pensaments negatius o positius, la qual cosa al cap i a la fi és qüestió de voluntarisme i de psicologies, maneres de ser. Per a nosaltres és una convicció ferma de fe: el final serà Jesucrist. La celebració es diu “de Crist Rei de l'univers”. Una manera de parlar, ja que ni a Ell, ni a ningú que l'hagi conegut, se li passa pel cap pensar que sigui “monàrquic”.

En la Creu van clavar un cartell en actitud de burla: “el Rei dels jueus”. Avui no el trauríem aquest cartell, perquè sense saber-ho, els qui se'n burlaven proclamaven una gran veritat. Més encara, nosaltres afegiríem amb tota convicció: “Rei dels jueus i de tot l'univers”. Perquè en aquest cartell proclamem dues veritats fonamentals:

- Que Crist vindrà, no com a fracassat i derrotat, mort en la Creu, sinó com a victoriós, vencedor de tot mal i tota mort.
- Que Ell ha penetrat la nostra història de sofriment i de mort, omplint-la de sentit, de llum, salvant-la des de dins.

Com no desitjar que vingui? Hem repetit tantes vegades: “Vingui a nosaltres el vostre Regne”... Sabem que vindrà, tant si ho volem, com si no. Però en l'oració que Ell mateix ens va ensenyar, expressem el nostre desig que vingui aquí, a nosaltres, a cadascun. Perquè, per a nosaltres, el seu Regne significa la plenitud, la màxima felicitat, el compliment de tots els anhels de la humanitat. I el seu Regne no arribarà a cadascun, si no és desitjat, buscat i acollit.

Per això, també és correcta la petició: “Que sapiguem entrar en el teu Regne”, que el busquem i ens disposem a arribar fins a ell.

De moment som en el lllindar (com dèiem del poeta davant l'Església). Quan Déu vulgui, farem el pas endavant, perquè Ell ens rebí i, amb tota la creació, gaudim de la seva glòria.

Expectació I (28-11-2021)

Durant una llarga estona d'espera en un passadís de l'hospital, passaven davant meu moltes persones, cadascun a la seva, gairebé tots de pressa. Alhora pensava en l'inici d'un nou Any Litúrgic, en el començament del temps d'Advent. Recordava que l'Advent és temps “de vinguda” del Verb de Déu i temps d'anada nostra cap a Ell: meditava que si es produeix l'encontre de fe entre Ell i nosaltres, trobarem la salvació. Davant els meus ulls anaven i venien nombrosos malalts, professionals de la salut, acompanyants, etc. Tots es movien per alguna expectativa: o bé buscaven la salut o bé l'oferien com a professionals. Em venien espontàniament al pensament unes preguntes: ¿tots tenen necessitat de salvació?; ¿tots seran conscients d'aquesta necessitat?; ¿tots la buscaran?

Reconec que aquestes preguntes poden obeir a una mena de “deformació professional”. Per la meua fe sé que la resposta a la primera pregunta és afirmativa: absolutament tots tenim necessitat de salvació. Les respostes a les altres dues no eren tan clares. Caldria una reflexió, no sols sobre el que significa “salvació”, sinó també sobre el que realment hi ha en el cor d'aquestes persones.

Però les preguntes eren almenys oportunes.

Perquè l'Advent, i tota la història de la nostra fe, no té sentit si no hi ha en nosaltres una expectació, un anhel de salvació. L'hospital, com tants altres espais de relació en la nostra vida social, té sentit perquè en ell es troben l'expectació de guarició pel malalt i l'oferta de salut que li fa la institució. És el que passa en tants llocs d'encontre que formen l'entramat de la societat: un centre d'ensenyament, una exposició d'art, un mercat, un espectacle, etc. Si no hi ha necessitat, expectació i recerca, l'oferta es fa inútil i la institució esdevé una cosa buida.

En el cas de l'hospital, a més de l'existència d'aquesta necessitat real de salut, hom ha de reconèixer-la, buscar on trobar-la i confiar en el lloc que se l'ofereix. Perquè pot ser que un estigui malalt, però no arribi a reconèixer-ho i, per tant, no anhelí la guarició, ni la busqui. Sovint el malalt no coneix la seva malaltia i no vol anar al metge. Té alguns símptomes, però n'ignora la causa. Llavors ha de ser el metge qui, davant la sorpresa del malalt, detecta la malaltia i emet el seu diagnòstic. De fet, avui l'hospital sembla un “apòstol profeta” de la salut: està ple de missatges i recomanacions per a la vida sana.

Els antics deien que el Verb de Déu, la segona persona de la Trinitat, ve al món de tres maneres: la primera, de manera humil, el dia de l'Encarnació, quan es fa un de nosaltres; la tercera manera, al final dels temps, en glòria i amb poder; la segona manera, cada dia, a la seva Església, de manera sacramental, amb la seva Paraula, en els sagraments, en les vides humanes plenes de l'Esperit Sant.

Déu ens fa una oferta incansable: portat pel seu amor, cerca el contacte i la presència entre nosaltres. Com diu sant

Joan, “Tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill únic, perquè tot aquell que cregui en ell no mori, sinó que tingui vida eterna. Déu va enviar el seu Fill al món, no per a condemnar-lo, sinó perquè se salvi per Ell” (Jn 3,16-17).

El mateix sant Joan constata que: “Ha vingut a casa seva i els seus no l’han acollit” (Jn 1,11). Potser no l’esperaven, o no en sentien necessitat; no hi havia expectació. Ens preguntem si avui passaria el mateix.

Expectació II (5-12-2021)

Expectació, això tan necessari per viure l’Advent, i tota la nostra fe, és més que “espera”. És desig, anheli, ànsia. L’expectació neix de la consciència d’una necessitat, i creix en la mesura que aquesta necessitat és més urgent i la convicció és més certa que aquesta necessitat pot ser satisfeta.

La gent viu moltes menes d’expectació. Pràcticament tota la vida és plena d’aquesta experiència: anhelar coses i buscar-les. Si no hi hagués expectació moriríem.

Però ens hem de preguntar si encertem o no a l’hora d’anhelar alguna cosa. Una cosa és l’expectació d’un premi quan juguem a la loteria, o de l’alumne davant d’un examen, o del malalt davant d’un tractament, o del que va a comprar davant la perspectiva que rebaixin els preus, o del votant que guanyi el seu partit... i una altra cosa és l’expectació davant de la perspectiva de l’experiència d’estimar i de ser estimat.

El secret és descobrir les necessitats més reals, més autèntiques, urgents i profundes. Algunes són molt clares i les reflecteixen les enquestes d’opinió, com ara solucionar l’atur. N’hi ha d’altres que no solen aparèixer en aquests estudis, tot i

ser molt urgents, com ara solucionar el greu problema de l’educació integral (escola, família, cultura, etc.); més aviat les enquestes reflecteixen que en aquest àmbit hi ha un considerable grau de satisfacció.

L’expectació que permet descobrir el sentit de l’Advent té a veure també amb l’atur, la carestia econòmica, la necessitat de salut, l’educació i la bona política. Però és més profunda i més autèntica. Aquesta expectació es desvetlla quan la nostra mirada és més realista i ens veiem amb l’anhel de veritat, sentit, justícia, amor, vida...

Fa uns quants dies que llegíem a la premsa que l’any passat s’havia aconseguit el rècord a Espanya del nombre de suïcidis: 3.941, fet que significa una mitjana d’11 cada dia. És la principal causa de mort no natural. A Catalunya, l’augment del nombre de suïcidis va ser del 3’9 %. I el que és més preocupant: el nombre creixent de suïcidis entre adolescents i joves. Sabem que molts d’aquests casos es deuen a causes psíquiques. De fet, els psiquiatres constaten el creixement de malalties psíquiques entre els adolescents i joves. Però no podem oblidar que l’ambient, l’estil de vida, la cultura, l’educació, l’entorn, influeixen decisivament en la majoria dels casos de desequilibris psíquics. Les crisis, els conflictes, posen al descobert les mancances i necessitats profundes, com hem pogut comprovar aquest any.

És en aquestes zones que limiten les mancances psíquiques i les necessitats espirituals on més fàcilment es descobreix la gran expectació de l’Advent.

L’Advent és expectació de ser salvats. Per això, l’Advent no té sentit per a aquell que no reconeix i desitja salvació. És el

temps en què se senten profetes que obren els ulls, les orelles dels que viuen cecs o enlluernats o dels que estan atordits per sorolls i “músiques celestials”. És el temps del descobriment de la nostra realitat sense dissimulacions, encara que de vegades faci mal.

La sort és que aquest descobriment no és més que el pas necessari cap a l'esperança.

Expectació III (12-12-2021)

Quan ens fixem en l'expectació profunda que hi ha en l'Advent, no cal dir que aquest és una crida a moure's, a canviar mirant cap al futur esperat.

Parlàvem que el primer pas d'aquest moviment és adonar-se del mal real i, per tant, de la necessitat de salvació. Per això cal escoltar la veu profètica. Aquesta veu és la del profeta que ressona en l'Advent, Joan Baptista. El seu missatge és com un bisturí en mans del cirurgià, de vegades tan necessari com temut. Posa al descobert el mal, denuncia, talla, “com una destrala disposada a tallar el que està malalt o mort”. Cal escoltar-lo i obeir-lo amb bon tarannà.

Déu, en la seva sàvia pedagogia, va preveure una altra veu que també ressona en l'Advent: la veu cantaire de Maria. Per a nosaltres és encara més potent que la del Baptista. Perquè el moviment, el canvi, que espera Déu de nosaltres no sols s'assoleix mitjançant la denúncia, sinó també, sobretot, mitjançant la seducció del bé i l'alegria de la lloança.

Maria també és autèntica profeta. Perquè en realitat, la profecia no és solament denúncia, sinó també anunci joiosos. Així, la visió del bé promès, a més de

l'alegria que ens produeix, ens porta a moure'ns i caminar.

Maria, com a bona jueva, va descobrir el bé seductor de Déu en el passat del poble d'Israel, en la seva pròpia vida passada i en el seu present (com ara en el seu embaràs). En assumir-lo per la fe, va preveure el futur plena d'esperança. En aquest sentit resulta molt interessant meditar l'ús dels temps verbals en el Magníficat de Maria:

- Avui proclama la meua ànima la grandesa de Déu... s'alegra el meu esperit. Fa proeses amb el seu braç, dispersa els superbs, exalta els humils.

- En la meua vida m'ha omplert de béns... Ha mirat la humilitat de la seva serventa... Es recorda de la seva Aliança a favor d'Abraham...

- Em felicitaran totes les generacions...

Una bona meditació del Magníficat pot ser una excel·lent base per a pregar i viure l'Advent. Sobretot per a experimentar l'alegria de l'esperança cristiana. “Perquè m'has estimat i m'estimes, espero confiant que demà em continuaràs estimant”.

És més, “espero que em continuaràs estimant, com m'has estimat, amb el mateix amor, amb les teves formes i al teu estil”. I aquest és l'ànima de l'esperança de l'Advent. Perquè no n'hi ha prou amb dir que durant l'Advent recuperem l'esperança. Hi ha moltes classes d'esperança... Hi ha les que assegurin un futur ple d'èxits, fruit de les nostres bones capacitats i bones gestions... L'esperança que és pròpia de l'Advent, l'esperança que canta Maria en el Magníficat, no és sinó la confiança en la continuïtat de l'amor fidel de Déu. El futur que esperava a Maria no podria qualificar-se de “reeixit”, segons el que entenem per “reeixir” (com per exem-

ple el que desitja generalment una mare per al seu fill).

Si entréssim en el cor de Maria, descobriríem que ella representa l'autèntica expectació. Segurament, ella no podria preveure detalladament quin seria el seu futur. El del seu Fill romanía sota la sospita de conflictes i sofriments. Així mateix seria el seu, segons la profecia de l'ancià Simeó. En això consisteix la veritable expectació: esperar abandonant-se a les mans de Déu, passi el que passi, amb la ferma convicció que la història és a les seves mans.

Expectació IV (19-12-201)

Sabem que l'esperit de l'Advent ens estimula a viure expectants, sigui per la via de la denúncia profètica de Joan el Baptista, sigui per l'encís de Maria que posa davant la nostra mirada el futur de la veritable felicitat.

En el seu conjunt, l'esperança d'Advent ens fa somniar amb els "atris de la casa del Senyor", com canta el salm 83(84).

"Que n'és, d'amable, el teu temple,
Senyor de l'univers!

Tot jo sospiro i em deleixo
pels atris del Senyor.

Ple de goig i amb tot el cor
aclamo el Déu que m'és vida.

Fins l'ocell hi troba casa,
l'oreneta s'hi fa un niu
on posar la fillada,
prop dels teus altars"

Hauríem de tornar una vegada i una altra a resar (cantar) aquest bellíssim salm i molt especialment en temps d'Advent, quan centra la nostra atenció la virtut de l'esperança.

L'anhel és de gaudir de la bellesa del

temple de Déu. No per l'atractiu de la construcció, sinó perquè hi habita Déu. És Ell qui dona la bellesa al lloc on es fa present: la humanitat de Jesucrist, Maria, l'Església, l'Esriptura, els sagraments, els germans, etc. És Ell qui fa bella i amable la vida. Ell és l'objecte de la nostra esperança.

Però, com afectat per una certa timidesa davant el lloc sagrat, l'orant del salm expressa el seu desig d'estar almenys en els atris del temple (fins amb una certa enveja dels ocells i les orenetes). En realitat, el nostre anhel és viure a la casa on habita el Senyor, estar amb Ell. Però sabem que aquí, en la nostra història, sols podem aspirar a estar en els seus atris. L'Església d'aquí, que la tradició anomenava "militant", és justament un atri del temple on Déu habita, l'Església del cel.

L'esperança d'Advent reviu aquella expectació que sentien els israelites pïadosos en temps de Jesús (com ara l'ancià Simeó i la profetessa Anna): veure, escoltar, palpar el Messies. Una vegada que Jesús es presenta, de manera tan sorprenentment humana, qualsevol podia reconèixer que encara estem en els atris del temple. La nostra esperança no s'acaba aquí. El mateix Jesús ens dirà en l'Evangeli de sant Joan que sostinguem l'esperança perquè ens prepararà lloc, en les estances de la glòria on Ell habita a la casa del Pare.

Però amb el salmista ens sentim legítims per a desitjar els atris, la proximitat, la presència real de Déu, encara que sols sigui a través de realitats humanes.

Nadal és l'inici de la presència real de Déu en realitats humanes. La qual cosa és ja molt més del que podia somniar Israel, que va continuar escandalitzant-se que el Déu altíssim es presentés tan humà.

El Temple de Jerusalem no era més que un signe, un lloc que el poble d'Israel dedicava a la trobada orant amb el Déu Totpoderós, que no cap en el cel ni en la terra. Nosaltres, en canvi, reconeixem que aquest mateix Déu, per amor, “s’ha encabit” en la humanitat de Jesús, per a oferir-se al món. I arribar fins aquí ja és una gràcia immensa. L’alegria esperada de Nadal és justament gaudir d’aquest do.

La família sagrada (26-12-2021)

Una de les felicitacions nadalenes que ens ha arribat diu així:

“La vinguda de Jesús entre nosaltres és un do del Pare, perquè cadascú es reconciliï amb la carn de la seva pròpia història. Fins i tot quan no l’entengui completament”

Aquestes paraules ens fan pensar. A primera vista, diríem que no estem d’acord amb aquesta afirmació. ¿I si la carn de la nostra pròpia història no és “reconciliable”? ¿I si he estat víctima, per exemple, de greus injustícies? ¿I si m’he equivocat, i he fet mal, he ofès Déu, m’he perjudicat a mi mateix...? Potser fins i tot en aquests casos, la frase podria ser vertadera. Perquè Jesús va venir al món també per a assumir, no sols la humanitat que sofreix, sinó també la humanitat pecadora...

Però, sense arribar aquí, la felicitació nadalenca s’entén millor quan veiem al costat d’aquesta frase una imatge representant sant Josep que sosté el nen Jesús als seus braços, a prop de Maria que reposa dormint en pau. Al costat, la cita de Mt 1,20: “Josep, no tinguis por”.

En efecte, el problema crucial de sant Josep era que la seva història havia esdevingut incomprensible i contradictòria. I

és que la presència de Jesucrist, el Fill de Déu fet home, entre nosaltres ens priva de les nostres seguretats i desestabilitza els nostres plans. Ha de venir un àngel que ens digui “no tinguis por”.

Quan la vinguda del Verb de Déu penetra de ple en una família, com la de Natzaret, revoluciona els nostres afectes i els projectes que havíem ideat des d’ells. La família continua sent, als ulls de tots, una família normal. Però l’amor de Déu transforma des de dins tot amor, atorgant-li una dimensió i una capacitat inimaginables.

Fa dos anys escrivíem en aquestes pàgines que des de l’Encarnació del Verb tot el que és veritablement humà en la família està cridat a ser sagrat. L’enamoramant i la història d’amor de la parella, el sou i els béns compartits, la sexualitat que dona suport i acompanya l’amor de la parella, la convivència quotidiana, contínuament treballada i refeta, el treball físic i psíquic desenvolupat en llibertat i amb esforç, l’alimentació i educació dels fills...

La presència de l’amor de Déu impregnant tot allò que és humà, permet que ens reconciliem amb la nostra història, perquè, amb les seves sorpreses i sobresalts, fins i tot amb les seves contradiccions, no deixa de ser “sagrada” (com la Història Sagrada del Poble d’Israel). A més, no sols dona un nou sentit a les coses, sinó que provoca comportaments extraordinaris. Extraordinaris per la seva generositat, per la seva capacitat de servei humil, per la seva profunda alegria, per la seva clarividència, per la seva bondat, per la seva fortalesa davant les dificultats, etc.

És urgent que es visqui avui aquest “amor extraordinari” en el si de les nostres famílies. En primer lloc, per salvar la

família com a tal, però també per salvar la societat i el món. Perquè la família és germen d'humanitat i la família sagrada és germen de la humanitat salvada.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Elecció de la Junta Directiva de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa

Sant Feliu de Llobregat, 19-11-2021

Havent de procedir a l'elecció dels membres de la Junta Directiva de l'Associació Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, segons la comunicació rebuda per l'actual presidenta, la Sra. Marta Ventura Arasanz, amb data de 8 de novembre de 2021, i un cop presentada la candidatura dels components de l'esmentada Junta a l'Arquebisbe de Barcelona,

Atès el que disposa l'article 11 dels Estatuts i els articles 44 i 46 del RRI, de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, pel present document, dono la meua aprovació a la candidatura presentada, formada per:

Sra. Marta Ventura Arasanz, Presidenta
Sr. Xavier Gambús Freixes, Vicepresident
Mn. Lluís Ramis Juan, Consiliari
Sr. Cayetano Alegre Pich-Aguilera, Secretari
Sra. Meritxell Guasch Ares,
Interventora de comptes
Sr. Josep Giralt Pont, Tresorer
Sra. Lourdes Petit Clos, Cap servei sanitari
Sr. Eugeni Álvarez Romano,
Cap servei hospitalaris
Sra. Carmen Bravo Vidal,

Cap servei Hospitalàries
 Sr. Joan Lleixà Jané,
 Vocal servei logística i locals.
 Sr. Xavier Pujades Rovira,
 Vocal coordinació general actes
 Sr. Joaquim Banet Massuet, Vocal pastoral
 hospitalària i relació amb parròquies
 Sra. Maite Forteza Soler, Vocal acollida,
 atenció i relació amb entitats
 Sr. Ramon Puig Ramonet, Vocal represen-
 tant territori (Delegacions)

Desitgem que aquesta nova etapa, es-
 devingui un bé per a l'Hospitalitat i per a
 les nostres diòcesis.

+ Agustí Cortés Soriano
 Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
 Per manament del Sr. Bisbe,
 Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, pvre.
 Secretari general i canceller

**Al Sr. Esteve Camps Sala, president delegat
 de la Junta constructora Sagrada Família**

Sant Feliu de Llobregat, 19-11-2021

Sr. Esteve Camps Sala
 President delegat
 Junta constructora
 Sagrada Família
 Mallorca, 401
 08013 Barcelona

Benvolgut Sr. Esteve,

He rebut la vostra carta del passat 15
 de novembre, on, seguint les indicacions
 del Sr. Cardenal Joan Josep Omella, m'in-
 formeu dels actes i esdeveniments amb
 motiu de la finalització de la torre de la
 Mare de Déu de la Basílica de la Sagrada
 Família. I em convida a la celebració de

l'eucaristia del 8 de desembre, Solemni-
 tat de la Immaculada, amb la benedicció i
 inauguració de la il·luminació de l'estrella
 de la Torre de la Mare de Déu.

Agraïxo la vostra informació i invi-
 tació. Confirmo la meva assistència a la
 celebració de l'eucaristia del 8 de desem-
 bre, a les 18.00 h. I us felicito per aquests
 reptes assolits que, sens dubte són motiu
 d'acció de gràcies a Déu.

Rebeu una cordial salutació amb la
 meva benedicció.

+ Agustí Cortés Soriano
 Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

**A l'arquebisbe de Granada, Mons. Javier
 Martínez**

Sant Feliu de Llobregat, 20-12-2021
 Emmo. y Rvdmo. Sr. D.
 Javier Martínez Fernández
 Arzobispo de Granada
 Pza. Alonso Cano, s/n
 18.001 - GRANADA

Estimado hermano en el Señor:

He recibido tu invitación a participar
 el 26 de febrero próximo en la ceremonia
 de beatificación de Cayetano Giménez y
 compañeros mártires en vuestra catedral.
 No podré estar presente, pero deseo ex-
 presarte mi adhesión y mi comunión con
 esa diócesis, en un día tan señalado.

Viviré vuestra acción de gracias y alabanza
 al Dios de la Vida con el recuerdo y la ora-
 ción. Que su testimonio sea ocasión de fe y
 de crecimiento espiritual para todos vosotros.

Un abrazo sincero en el Señor.

† Agustín Cortés Soriano
 Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Al obispo electo de Salamanca y Ciudad Rodrigo

Sant Feliu de Llobregat, 27-12-2021

Excmo. y Rvdmo. Sr. D.
José Luís Retana Gozalo
Obispo electo Salamanca y Ciudad Rodrigo
Rosario, 18-28
37.001 – SALAMANCA

Estimado hermano en el Señor:

He recibido de sendos Administradores apostólicos las invitaciones a las celebraciones eucarísticas de inicio de su ministerio episcopal de las diócesis de Salamanca y Ciudad Rodrigo. No pudiendo asistir, por encontrarnos en Roma para la Visita *ad limina*, reciba mi sincera comunión y mi promesa de orar por su persona y por su servicio episcopal.

Dios seguirá bendiciendo con sus dones a estas estimadas diócesis.

Con todo afecto en el Señor.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

A Mons. Jesús Rodríguez, de la Fundación Ayuda a la Iglesia Necesitada

Sant Feliu de Llobregat, 20-12-2021
Mons. Jesús Rodríguez Torrente
Fundación Ayuda a la Iglesia Necesitada
Ferrer del Río, 14
28.028 - MADRID

Estimado en el Señor:

Recibí su carta de 8 de diciembre pasado, en la que notificaba su relevo en el cargo de asistente eclesialístico en la Fundación Ayuda a la Iglesia Necesitada.

Reciba estas letras para agradecerle su servicio y desearle un ejercicio fecundo en sus tareas.

Como nos indica, seguiremos haciendo todo lo posible y que esté a nuestro alcance para apoyar la importante labor de esa Fundación.

Aprovecho la circunstancia para desearle unas provechosas celebraciones de la Navidad, para Vd. y para los suyos.

Que el Señor le bendiga.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Als preveres i diaques, després de les reunions realitzades als arxiprestats

Sant Feliu de Llobregat, 16-12-2021

Benvolguts germans en el servei al Poble de Déu:

D'acord amb la carta que us vaig enviar amb data 3 de setembre passat, hem anat realitzant reunions per arxiprestats. En elles hem pogut parlar tots, amb llibertat i confiança, sobre la visió personal de la diòcesi i la posició de cadascú davant la situació en què ens trobem. El que hem anat dient, essencialment, ha passat a l'informe enviat a Roma per a la Visita *ad limina*.

Em sembla oportú traslladar-vos en forma de carta una síntesi del que es va dir a les reunions. S'obriren moltes qüestions, ben interessants, que podrien ser aprofundides en el futur per prendre'n decisions pràctiques.

Visió de la diòcesi

La impressió unànime i evident de tots sobre el present social i de la diòcesi és que ens trobem en un moment baix, de

crisi, de desànim. La pandèmia hi ha contribuït decisivament. Mirant la nostra experiència més immediata, es constaten les mancances que es troben pertot arreu: l'edat elevada del clergat i dels fidels més compromesos, la davallada de membres de vida consagrada, la manca de vocacions, la poca efectivitat dels esforços pastorals, els pecats dins l'Església, l'agressivitat social contra l'Església o la fe cristiana, el secularisme... L'estat d'ànim és de cansament. Tot això, podem dir, és compartit per tota l'Església europea occidental.

Pel que fa a la diòcesi en concret, uns quants constaten una paralització, una manca d'efectivitat dels objectius pastorals i de les estructures diocesanes. Fins i tot, hi ha qui hi reconeix una certa desafecció o desvinculació, possiblement causada per sentiments de decepció davant expectatives no complides. Alguns veuen el Bisbat (Cúria, Delegacions, etc.) com una estructura que pren decisions autònomament, sense consultar abans amb els afectats i fora de la realitat, i denuncien manca d'atenció i d'ajuda a les seves persones. Es relaciona aquest distanciament amb el fet que hi ha preveres que no se senten valorats i estimats pels responsables diocesans. Una manifestació d'aquesta sensació de distància i de desafecció seria l'absència freqüent d'alguns, sovint sistemàtica, als actes convocats per la diòcesi.

Aquesta visió negativa no és general o comuna. Tot reconeixent les dificultats per a l'evangelització i les limitacions evidents del moment històric i de la condició finita de les persones, hi ha qui veu la diòcesi "acceptablement bé", en el sentit que se sent identificat i en sintonia amb el que es fa en l'àmbit diocesà.

Algunes causes

Alhora que s'anava descrivint la visió personal de la diòcesi, s'apuntaven algunes causes concretes que, segons el criteri de cadascú, provocaven les deficiències detectades.

Tots reconeixem una evidència: les dificultats que presenta el món d'avui, especialment l'anomenat "secularisme" i, en certs casos, una agressió a la fe o a l'Església.

La manca de recursos humans ens fa patir una sobrecàrrega de feina i ens duu a centrar-nos més en el treball personal i formatiu.

Alguns afirmen que el que entenem per "Bisbat" (càrrecs diocesans, serveis, delegacions, organismes) decideix i actua al marge de la realitat del Poble de Déu i, concretament, de les necessitats reals del clergat.

Altres subratllen que hi ha un dèficit d'espiritualitat, també entre els preveres. Manca esperit de conversió real i sentit de l'autèntica esperança cristiana. Hi ha qui assenyala una manca de vivència del veritable esperit de la litúrgia, especialment l'Eucaristia, el seu sentit transcendent, el seu lloc central a la vida de l'Església...

Es constata que no encertem en el camí evangelitzador, i no s'apliquen, per prejudicis, els camins que avui mostren ser eficaços per a transmetre i formar la fe.

Alguns afirmen que no hi ha una atenció més personalitzada als preveres i diaques. Manca proximitat i tracte directes, que facilitin la comunicació confiada. D'aquí ve que alguns demanin un encarregat que faci aquest servei específic d'acompanyament personal del clergat.

També hi ha l'opinió que el tancament personal sovint és causat per condicio-

nants individuals, com ara el caràcter, la història, circumstàncies psíquiques o ambientals, etc.

La presència dels laics cada cop més minsa, sobretot de laics formats. És a dir, formats com a tals cristians i per a la missió específica. A més, segons la nostra manera de parlar, encara es veuen com “ajuda” del prevere, més que com a membres actius de la comunitat amb vocació i missió pròpies. Però sovint trobem en ells més il·lusió pastoral que en nosaltres mateixos.

La creació de la diòcesi fa 17 anys no es tracta directament, però parlant-ne indirectament, mereix una valoració més positiva que negativa, tot reconeixent que la nostra diòcesi restava més pobra en recursos, patrimoni, institucions, tradicions, etc.

El diàleg aprofundeix en allò que es veu més problemàtic. Els dos centres d'atenció més importants són la comunió interna diocesana i, esporàdicament, el repte de l'evangelització.

Ens preguntem per la interpretació que fem cadascú d'aquesta situació, concretament d'aquests signes de tancament i de desvinculació. Lògicament la interpretació (diagnosi, causes, sentit...) determina la reacció vital que hom assumeix davant la realitat de la diòcesi.

La comunió interna

S'assumeix la possibilitat que la desvinculació tingui el seu origen en una deficiència, un error, dels responsables diocesans, com ara no haver procurat més la proximitat, la comunicació i el tracte directe amb els agents de pastoral.

L'aïllament es pot interpretar, doncs, com a reacció a un tracte dolent o de-

ficient dels responsables diocesans. Cal recordar, però, que les nostres conductes no són només i sempre “reactives”, sinó que també poden ser degudes, com algú apuntava, a costums contagiats, heretats, assumits, o a deficiències en la formació.

Dit això, podem afirmar que la percepció, la valoració negativa de la realitat diocesana és sovint l'origen del tancament. Un tancament que pot ser d'inoperància -mantenint “serveis mínims”- o un tancament actiu, o bé en les pròpies idees (individualisme solitari) o bé de grup, on hom troba seguretat i sensació de pertinença (“individualisme de grup”).

S'ha de dir que no sempre es valora negativament la iniciativa individual o l'adscripció a un grup particular, sinó en la mesura que aquesta actitud esdevé exclouent.

En efecte, l'autoexclusió de la marxa comunitària (diocesana, de vicaria, arxiprestal) i l'opció per camins particulars o l'adscripció vital a un grup particular de pertinença i d'identificació és alimentada per una valoració negativa del que fan els altres (valorats com a camins erronis o ineficaços pastoralment) o del que “fa la diòcesi”; en aquest cas identificant la pastoral diocesana amb una línia específica i definida, que es considera inútil o inoperant.

El fet és que resulta bastant comuna la identificació d'aquest fenomen com una *manca de comunió*, sigui amb la diòcesi com a tal -dels ministres i agents de pastoral amb els serveis i estructures diocesanes- sigui amb els altres responsables pastorals. És a dir, es detecta una falta de vincle efectiu dels preveres o diaques en aquesta doble direcció: amb la diòcesi i amb els altres responsables (en tots els àmbits, de menys a més: parròquia, arxiprestat, vicaria, diòcesi).

Una visió més crítica descobreix polaritzacions irreconciliables: sota un tracte formal respectuós i correcte, que tots reconeixen, hi hauria visions contradictòries a l'hora del discerniment sobre la situació i de les opcions encertades per a respondre-hi.

Com hem dit, no tots tenen una visió negativa de la situació. Es constaten signes reals de comunió i de fraternitat. Més encara, algú veu en els individualismes simplement un pluralisme que s'ha d'acceptar.

L'evangelització

Les al·lusions al problema fonamental de l'evangelització han estat esporàdiques. En tot cas, es tracta d'una qüestió de gran abast, compartida per tota l'Església.

Un bon nombre d'entre vosaltres veu en aquesta conjuntura social i eclesial una crida clara a l'acceptació, amb pobresa evangèlica, d'aquestes mancances. En aquest sentit es discerneix una invitació de l'Esperit a viure un temps de purificació: sense conformar-s'hi passivament, cercar la simplicitat i el despullament evangèlics.

Una reflexió

Evidentment, no es pot donar una resposta a totes i cadascuna de les qüestions assenyalades. Mereixerien un tractament més profund i complet. Però hi podem afegir alguna breu reflexió:

Sobre l'evangelització

És clar que l'Esperit ens demana acceptar de cor la realitat, tant de la societat com de l'Església i de les persones concretes. Déu ens vol aquí i en aquest moment històric. A més, aquesta acceptació ens porta a un empobriment "extern", que sempre, a la Història de la Salvació, ha anat acompanyat d'una crida al des-

pullament i un abandó confiat a les mans de Déu, en el sentit de les Benaurances. Ben entesa, aquesta vivència no significa caure en el quietisme ni en el conformisme passiu.

En un cert sentit som víctimes. Cal reconèixer que part del nostre sofriment té el seu origen en errors o en mancances d'altres. Però també considerem una forta temptació referir totes les culpes a uns altres: el món, els polítics, la jerarquia, tal o tal altre grup, etc. En situacions difícils, la mirada s'ha d'adreçar primer a un mateix, evitant un judici exclusivament moral: què he fet, què estic fent?

La dificultat de l'evangelització mereix una reflexió més acurada. Només cal subratllar aquí el següent:

Si avui els nostres esforços evangelitzadors fossin eficaços, molts altres problemes que avui ens preocupen serien més fàcils de solucionar.

La ineficàcia evangelitzadora dels nostres treballs pastorals, a més dels obstacles que presenta el món (que, per altra banda, hauríem de considerar més "habituals"), té un dels seus orígens en una manca d'"evangelització explícita", d'interpel·lació personal o de provocació de trobada vital amb Jesucrist. És cert que la superació d'un règim de cristianisme (cristianisme sociològic) demana parlar de Jesucrist i anunciar-lo vitalment i expressament. Demana, així mateix, evitar romandre en un estat constant de "pre-evangelització", entesa com a humanització que ens faci aptes per acollir la fe. Demana també superar la "secularització interna", és a dir, la traducció merament secular i intramundana de l'Evangelí (ideologia, moralisme, utopia social, recurs psicològic, opció simplement cultu-

ral, etc.), que se sol practicar amb la bona intenció de fer més acceptable l'Evangelí.

Sobre la comunió diocesana

Pel que fa a la comunió amb la diòcesi, convé fer algunes consideracions:

La intenció que marcàvem a l'inici de la diòcesi, fa 17 anys, era no implantar cap model preestablert d'Església particular sinó, a partir del que considerem essencial (en sentit teològic i en sentit pràctic), anar vivint i responent al que la vida mateixa demanava. Així, tot acceptant les limitacions inicials, la diòcesi ha anat creixent en sentit quantitatiu i qualitatiu.

Aleshores ens semblava que Déu ens demanava, a més de la missió específica de qualsevol realitat d'Església, en el moment concret que ens trobàvem, afavorir tot el que significava creixement en consciència de diòcesi, és a dir, en sentit de pertinença.

Això exigia fer servir totes les estructures de participació, escoltar molt, practicar sempre el discerniment pastoral i estimular constantment la implicació de tots en la tasca comuna (consells consultius, delegacions, estructures de comunicació, etc.). Així, comptant amb aquesta participació, entre altres iniciatives, s'han anat prenent decisions, creant estructures de servei i assenyalant objectius, a manera d'accents de curt termini -cada curs o cada tres cursos.

El fet és que aquesta suposada marxa en comú -que exigeix una "circularitat" de vida constant entre preveres, diaques, poble de Déu en general, i les estructures diocesanes- no sempre ha funcionat; sovint s'ha trencat, almenys no ha funcionat com era d'esperar. Si més no, no ha pogut superar el possible individualisme o la desvinculació, així com la sensació de distanciament de la realitat que pot pro-

duir l'acció de les estructures diocesanes.

Tot reconeixent els errors i les mancances d'aquestes estructures (i les persones que en són responsables), la qüestió fonamental és: què significa la diòcesi i la seva pertinença?; què vol dir el sentit eclesial, constitutiu, del nostre ministeri?; quins efectes té aquest sentit eclesial en la nostra vida i en la pràctica concreta?; només és un vincle jurídic, extern, imosat?

Podem preguntar-nos per què la diòcesi, la vicaria, l'arxiprestat, no desperten el mateix sentit de comunió i de pertinença que facilita el grup d'adscripció personal. La resposta és evident: espontàniament hom se sent identificat amb allò que ha triat o hi ha trobat sintonia sensible o ideològica. Les realitats d'Església-institució són, per definició, obertes i alhora objectives, no triades. Això implica no ser "monocolors", sinó que al seu si hi hagi un necessari pluralisme. Una realitat social oberta i plural no pot tenir la força atractiva d'un grup específic, on hi ha una unitat ideològica, un afecte, un caliu i un fort sentiment d'identitat, potser també un lideratge ben assimilat per tots els seus membres.

Aleshores, cal acceptar que la diòcesi (l'arxiprestat, la vicaria, la delegació) no pot pretendre oferir, humanament parlant, un "atractiu" tan fort i intens com el grup opcional o la simple decisió lliure i individual (fora de si hi ha un lideratge o un element atractiu extraordinari, que no està al nostre abast). Però aleshores convé fer-se la pregunta: Quina és la força que ens ha de cohesionar?; què ens ha de moure a participar en iniciatives, activitats, vivències, que ens venen de fora, alienes a la nostra estricta i personal decisió?

La comunió que ens uneix no és exactament la simpatia, la unitat de pensa-

ment o de voluntats. Essencialment és una participació comuna en el mateix Esperit. Certament es tracta d'una comunió que no és aliena a les realitats humanes que ens vinculen, que mereixen ésser valorades com a mediacions i ajudes: el mateix Esperit se'n serveix per assolir i expressar allò més substantiu, que és la vivència espiritual de l'amor compartit de Déu (una veritable humanització ens pot situar en el llindar de la fe, que troba en realitats humanes un lloc adient per manifestar-se). Segons la fe catòlica, l'Església és visible i l'Esperit *viu i santifica* mitjançant realitats humanes (Paraula, sagraments, comunitat, etc.). Amb això estem fent una doble afirmació: una realitat humana que no ens porti a viure la veritable comunió de l'Esperit no és bona; una pretesa comunió de l'Esperit que no es verifiqui en realitats humanes (visibles) no és autèntica.

Conclusió

Hem centrat la nostra atenció en dues grans qüestions: l'evangelització i la comunió interna diocesana. A la pregunta sobre què ens podem proposar com a diòcesi, no s'ha respost específicament. Però sí que s'han apuntat bons consells i s'han recomanat actituds pròpies d'un bon ministre ordenat, que viu situacions eclesials difícils.

Ajudarà a la comunió interna assumir com a base que és un do que té el seu origen en el mateix Esperit, és un do que s'ha de rebre (demandar) i que s'obté bevent de les fonts de la gràcia. Però que també s'ha de comptar amb la voluntat personal i l'aprofitament dels recursos (mediacions) humans. Ni aquella, ni aquests mai no seran suficients, però

sí útils en mans de l'Esperit. Per part de tots haurem de fer un esforç per fomentar l'encontre, el diàleg, la pregària comuna, l'estimació mútua, etc. Tot allò que afavoreix el sentit de pertinença a la diòcesi i que dona vida i eficàcia a les estructures.

Hem trobat bona disposició per continuar endavant en la tasca evangelitzadora. Estem d'acord a seguir "calant les xarxes", encara que sigui comptant amb menys mitjans i recursos. Cal comunicar l'Evangeli amb pau i sense por, centrar-nos en allò essencial i en l'atenció personalitzada, afavorint tot el que faciliti la trobada religiosa cristiana amb Jesucrist viu.

Tot apunta a la urgència de fer cas al que ens diu la Primera Carta a Timoteu:

"Et recomano que procuris revifar el do de Déu que has rebut per la imposició de les meves mans. Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny" (1Tm 1,6-7).

El millor, l'únic, servei que fem al món és oferir-li Jesucrist. Amb Ell testimoniem, davant tantes realitats "tancades", una comunitat que va endavant i esperona a seguir caminant. Oferint espais de comunicació i comunió esdevenim llevat d'esperança.

El nostre objectiu, el sentit del nostre ministeri, no és pròpiament viure i transmetre l'alegria, sinó viure i transmetre Jesucrist, que és la font indispensable de la veritable alegria. Aquesta, com la pau, l'esperança, la justícia, la felicitat i el mateix amor, com ens diu sant Pau, són fruits de l'Esperit (cf. Ga 5,22).

Amb la meva benedicció, us desitjo un bon i sant Nadal sinodal.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Secretaria General

NOMENAMENTS

Nomenaments no parroquials

- Amb data 2 del mes de desembre de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Xavier Sobrevia Vidal per al càrrec de consiliari diocesà de la Delegació de Família i Vida, continuant amb els altres càrrecs parroquials/diocesans.
- Amb data 13 del mes de desembre 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Sr. Jaume Luján Escoto per al càrrec de membre del consell de Càritas Diocesana de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per un període de cinc anys.
- Amb data 13 del mes de desembre 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat la Sra. Yolanda Ruiz Salamanca per al càrrec de membre del consell de Càritas Diocesana de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per un període de cinc anys.
- Amb data 13 del mes de desembre 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat la Sra. Conxa Marqués Vidal per al càrrec de secretària general de Càritas Diocesana de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per un període de cinc anys.

ALTRES INFORMACIONS

Carta del secretari general sobre el calendari de la fase diocesana del sínode

Sant Feliu de Llobregat, 19-11-21

Benvolguts,

De part de la Comissió diocesana del Sínode us enviem la següent informació:

“Benvolguts preveres i diaques i responsables de comunitats,

En relació als treballs del Sínode en la seva fase diocesana hi ha una novetat de Calendari.

Des de la Santa Seu han allargat el període de resums de les Conferències episcopals.

En conseqüència, també nosaltres, a la diòcesi, ens donem una mica més de marge per poder fer bé la consulta i resum parroquial, arxiprestal i de diòcesi. De tota manera, allà on ja ho tingueu planificat, seguïu el calendari que hàgiu previst. Per al lliurament de resums, en concret la fase parroquial, s'allarga fins al 20 d'abril, després de Pasqua.

I el resum arxiprestal hauria d'estar llest el 30 de maig. Per tant, tenim temps per posar-nos a la feina del Sínode en cada parròquia i comunitat.

Recordeu que hi ha els fulletons a disposició en la pàgina web i altres materials que es van actualitzant. Qui en vulgui exemplars impresos només ho ha de

demanar a Secretaria (s'adjunta també el fullotó en PDF).

Molt properament tindrem la versió en castellà.

Per la valisa us farem arribar un cartell del Sínode perquè el pugueu col·locar en les cartelleres informatives de les vostres parròquies. Us l'adjuntem també en PDF.

Us animem que amb els laics responsables i els consells pastorals programeu com es farà tot concretament a cada parròquia i comunitat.

Salutacions i bon ànim per a la tasca.

La Comissió diocesana del Sínode”

Cordialment us saluda,

Joan Pere Pulido Pvre.
Secretari General i Cancellier

III Trobada d'associacions i fundacions canòniques

Va tenir lloc al dissabte 13 de novembre al matí, organitzada pel Secretariat diocesà d'associacions i fundacions. Aquesta trobada no es va poder realitzar l'any passat per motiu de les restriccions sanitàries per la pandèmia i enguany hi ha hagut una bona assistència de responsables de les entitats.

Després de la benvinguda per part del director del Secretariat i la pregària inicial, el bisbe Agustí Cortés va fer una introducció a la jornada, recalcant la tasca que es porta a terme per part de les diferents associacions i fundacions i dels objectius i finalitats de cadascuna, en comunió amb l'Església diocesana i la missió evangelitzadora.

Tot seguit per via telemàtica hi va haver la conferència formativa a càrrec del

Vicesecretari d'Assumptes Econòmics de la CEE, Sr. Fernando Giménez Barriocanal, amb el títol “Obligacions comptables i fiscals de les Entitats canòniques”. Després de l'exposició del tema es va obrir un torn de preguntes per aclarir diferents conceptes.

En acabar la conferència i després d'un temps de pausa, es va fer una taula rodona on es van posar en comú les experiències viscudes durant aquest temps de pandèmia i les inquietuds per poder portar a terme els fins estatutaris de les entitats. Els assistents van remarcar el valor i la necessitat d'aquestes trobades que ajuden tant en l'àmbit formatiu com a conèixer les realitats i problemàtiques que viuen associacions i fundacions i la relació amb el Secretariat en la seva tasca d'ajuda i assessorament.

Vida Diocesana

CRÒNICA DIOCESANA

NOVEMBRE

1-30 de novembre. Al llarg del mes de novembre la Delegació Diocesana de pastoral vocacional organitza la Cadena de pregària per les vocacions coordinada amb la resta de les diòcesis amb seu a Catalunya. I amb el lema: “El somni de la vocació”. Els dies destinats a la pregària vocacional a la diòcesi són el 9, 19 i 29 de novembre.

3 de novembre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques de l'Arxipresat de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església. Reunió pel bisbe Agustí per a compartir la realitat de la vida sacerdotal i amb motiu de la Visita *ad limina Apostolorum*.

Reunió de la Delegació de pastoral de la salut, a la Casa de l'Església.

4 de novembre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques dels Arxipresats de Vilafranca del Penedès i Anoia, a Sant Sadurní d'Anoia. Reunió pel bisbe Agustí per a compartir la realitat de la vida sacerdotal i amb motiu de la Visita *ad limina Apostolorum*.

5 de novembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'Equip de pastoral penitenciària, a la Casa de l'Església.

Delegació d'ensenyament. Trobada pedagògica “Cafè dels divendres”, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix el Ritu de la *Traditio* del Camí neocatecumenal de Sant Vicenç dels Horts, a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua.

Eucaristia pels difunts dels familiars i benefactors del Seminari Conciliar de Barcelona, a la capella del Seminari.

6 de novembre. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia de beatificació de tres màrtirs franciscans caputxins. Entre ells fra Domènec de Sant Pere de Riudebitlles, a la Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa.

XXXIII Jornada Interdiocesana de pastoral de la salut. Acompanyar el qui sofreix. “Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare” ” (Lc 6, 36).

Trobada de les Càritas parroquials i interparroquials, a la Parròquia Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú.

Recés dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona.

7 de novembre. El bisbe Agustí beneeix la llar Iris, nou habitatge compartit de Càritas diocesana, a Sant Vicenç dels Horts (Carrer Salvador Allende, 69-71) i en el context de la celebració de la Jornada de les Persones sense llar.

9 de novembre. Dia de pregària per les vocacions a la Diòcesi, en la Cadena de pregària per les vocacions del mes de novembre.

El bisbe Agustí presideix la reunió d'Arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a la parròquia de Sant Joan Baptista, de Vilanova i la Geltrú.

10 de novembre. Assemblea ordinària de Càritas Catalunya, a la Casa de l'Església.

11 de novembre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques de l'Arxiprestat de Montserrat, a Olesa de Montserrat. Reunió del bisbe Agustí per a compartir la realitat de la vida sacerdotal i amb motiu de la Visita *ad limina Apostolorum*.

12 de novembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Entrevista del bisbe Agustí amb els delegats de Família i Vida, a la Casa de l'Església.

13 de novembre. Trobada de visitadors voluntaris de Pastoral de la salut amb la formació: La bona mort i l'eutanàsia, a la Casa de l'Església.

III Trobada diocesana de responsables de Fundacions i Associacions, a la Casa de l'Església, amb l'aportació telemàtica del Sr. Fernando Giménez Barriocanal, secretari de l'àmbit d'economia i sosteniment de l'Església de la Conferència Episcopal Espanyola.

Delegació de joventut. JMJ a nivell local. Caminada "Escoltem-nos!", des de Sant Vicenç dels Horts a Sant Boi de Llobregat.

14 de novembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts i confereix el sagrament de la Confirmació.

15-20 de novembre. CXVII Assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid i Santiago de Compostela, amb motiu de l'Any jubilar.

16 de novembre. Reunió del Moviment de Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

17 de novembre. Trobada de formació de laics que dirigiran celebracions de les exèquies en absència de ministre ordenat, a la Casa de l'Església.

19 de novembre. Dia de pregària per les vocacions a la Diòcesi, en la Cadena de pregària per les vocacions del mes de novembre.

19-21 de novembre. XIII Jornades de formació per a catequistes de les diòcesis de Catalunya. Al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat i amb el lema: Sota la vostra protecció ens refugiem.

20 de novembre. El bisbe Agustí participa en la inauguració de la 34a exposició EXPOFIL. Exposició filatèlica i de col·leccionisme, a Sant Feliu de Llobregat.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels i confereix el sagrament de la Confirmació a adults.

21 de novembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, en la XIII Jornades de for-

mació de catequistes de les diòcesis de Catalunya.

Delegació per al Catecumenat. Acollida de catecúmens i catequesi, a la casa de l'Església. Tot seguit el bisbe Agustí presideix la celebració del ritu d'ingrés al Catecumenat, a la capella de la Casa de l'Església.

22-25 de novembre. Jornades de Formació i Animació pastoral de la Vicaria del Llobregat, amb el lema: Església en Sínode, reptes d'avui. Vicaria del Llobregat. A la Casa de l'Església.

23 de novembre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a la Casa de l'Església.

25 de novembre. Reunió de l'Equip pastoral del lleure, a la Casa de l'Església.

Pregària vocacional presidida pel bisbe Agustí, en el mes de la Cadena de pregària per les vocacions. El somni de la vocació. Testimoni de la Gna. Roselvi Izquierdo, carmelita de Sant Josep de Sant Feliu de Llobregat.

26 de novembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió telemàtica del Patronat Fundació educació catòlica.

27 de novembre. El bisbe Agustí presideix la reunió de delegats de Família i Vida de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa de l'Església.

28 de novembre. El bisbe Agustí presideix

l'Eucaristia a la Parròquia Sant Mateu de Vallirana, on confereix el sagrament de la Confirmació.

Delegació de joventut. Recés d'Advent. Un període d'espera, de preparació, de camí...

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el primer diumenge d'Advent.

29 de novembre. Dia de pregària per les vocacions a la Diòcesi, en la Cadena de pregària per les vocacions del mes de novembre.

Reunió Consell arxiprestal Garraf per programar el Sínode.

30 de novembre. Reunió del delegat diocesà per a la formació dels seminaristes amb els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat, amb el treball del Sínode de la fase diocesana.

DESEMBRE

1 de desembre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques de l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts. Reunió del bisbe Agustí per a compartir la realitat de la vida sacerdotal i amb motiu de la Visita *ad limina Apostolorum*.

2 de desembre. Reunió de Comissió del Garraf pel Sínode.

3 de desembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Trobada de treballadors socials de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere de Gavà i confereix l'admissió a ordes a quatre candidats al diaconat permanent: Francisco González, Santiago Bonifacio, Antonio J. Herrera, Manuel Arnedo.

4 de desembre. El bisbe Agustí concelebra en l'ordenació episcopal i presa de possessió de Mons. Vicente Ribas Prats, Bisbe d'Eivissa, al recinte Ferial d'Eivissa

5 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral en el segon diumenge d'Advent.

7 de desembre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat.

El bisbe Agustí participa en la Vetlla de la Immaculada, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona.

8 de desembre. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia de la Solemnitat de la Immaculada, a la Basílica de la Sagrada Família, de Barcelona. I en la benedicció i inauguració de la il·luminació de l'Estrella de la Torre de la Mare de Déu.

10 de desembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Delegació d'ensenyament. Trobada pedagògica "Cafè dels divendres", a la Casa de l'Església.

11 de desembre. Recés dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona.

Trobada-recés d'Advent de la Vida consa-

grada, predicat pel P. Josep M. Henríquez, delegat de la Vida Consagrada, a la Casa de l'Església.

Formació de laics que dirigiran celebracions de les exèquies en absència de ministre ordenat, a la Casa de l'Església.

12 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el tercer diumenge d'Advent.

14 de desembre. Recés d'Advent de preveres i diaques, predicat per Mn. Salvador Bacardit Fígols, amb el tema: La conversió personal del ministre ordenat en aquest Advent.

Reunió de la Comissió permanent de la Delegació pel diaconat, a la Casa de l'Església.

15 de desembre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques arxiprestat de Piera-Capellades, a Piera. Reunió pel bisbe Agustí per a compartir la realitat de la vida sacerdotal i amb motiu de la Visita *ad limina Apostolorum*.

Reunió Delegació de Pastoral de la salut, a la Casa de l'Església.

Formació de laics que dirigiran celebracions de les exèquies en absència de ministre ordenat, a la Casa de l'Església.

17 de desembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí participa en la celebració de Nadal, del Seminari Conciliar de Barcelona.

18 de desembre. Trobada de Nadal d'escolans dels bisbats de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, al Seminari Conciliar de Barcelona.

19 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el quart diumenge d'Advent.

23 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la capella de la Casa de l'Església, en acció de gràcies pel 50 aniversari de la seva ordenació sacerdotal.

Felicitaació de Nadal de la Cúria diocesana, a la Casa de l'Església. Enguany els delegats de Família i Vida feliciten el Nadal al bisbe i a la Cúria.

24 de desembre. El bisbe Agustí presideix la missa de vigília de Nadal, a la Catedral.

25 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Nadal a la parròquia de Sant Pere Apòstol, de Sant Boi de Llobregat.

26 de desembre. Jornada de la Sagrada Família, amb el lema: "Anunciar l'Evangeli de la Família, avui".

30 de desembre. Pregària vocacional, a la Catedral.

Organismes Diocesans

VICARIA GENERAL

Convocatòria als candidats per dirigir exèquies en absència de ministre ordenat

Sant Feliu de Llobregat, 4-11-2021

Benvolguts,

Us enviem aquesta comunicació perquè heu estat presentats pel vostre respectiu arxiprest com a laics candidats idonis per a dirigir celebracions d'exèquies, de forma extraordinària, quan hagi estat impossible trobar un ministre ordenat per a presidir aquestes celebracions.

Per la present us volem convocar a una reunió al nostre Bisbat a fi d'una primera presa de contacte i a fi de establir les dates més adients per al curs set on rebreu les orientacions teològiques, litúrgiques i pastorals convenients per a portar a terme aquest encàrrec.

Per això, us convoquem a la Casa de l'Església, carrer d'Armenteres 35, Sant Feliu de Llobregat, el proper dimecres, 17 de novembre, a les 20.00 h.

Per qualsevol dubte, podeu contactar amb el vostre arxiprest o amb el vicari episcopal de la vostra Vicaria.

Tot agraint-vos la vostra disponibilitat i amb l'avinentesa de saludar-vos personalment, rebeu la més cordial salutació.

Josep M. Domingo Ferrerons, Pvre.
Vicari General

VICARIA JUDICIAL
- TRIBUNAL
ECLESIASTIC**Institució eclesial i canònica del catecumenat (can. 206)**

(Article publicat al Full Dominical 21-11-2021)

És coneix com a gentil la persona física que no ha rebut el baptisme cristià i amb tot no hi perd en absolut el seu dret natural a la salvació. L'amor infinit de l'Esperit Sant fa possible que tothom pugui abastar la redempció del Crist. Podem dir, així doncs, que hi ha una relació jurídica entre el no batejat i l'Església: un dret a demanar la gràcia del cristianisme.

El catecumen concretament és el gentil que, mogut per l'Esperit de Déu, demana amb voluntat explícita, ser acollit a l'Església amb vida de fe, d'esperança i de caritat (can. 206 1r). No és pas una incorporació merament teòrica-externa, encara que no hi sigui pròpiament cristià. Veiem com el CIC segueix el camí del Vaticà II (cf. Decret *Ad gentes*, 14).

El catecumen fa una declaració palesa que no cal que sigui formal, i amb aquest desig de tot cor, la força sinodal de l'Església el converteix en una vinculació de fraternitat. Davant el dret canònic, els catecúmens ja hi són destinataris de drets i obligacions: part integral de la voluntat salvífica universal del Crist, rebre els sacramentals, assistir a la celebració dels

sagraments, combregar amb la Paraula de Déu, fer disposicions personals “inter vivos” o “mortis causa” a benefici d’una institució eclesiàstica, cooperar amb associacions i fundacions canòniques segons els estatuts, per descomptat ser beneficiari de la tasca evangelitzadora i fer estudis eclesiàstics. L’Església haurà de tenir cura especial dels catecúmens i, mentre els introdueix a celebrar els ritus sagrats, ja els concedeix diverses prerrogatives que són pròpies dels cristians (can. 206 2n): mai, és clar, les que són exclusives dels catòlics.

No podem obviar una figura jurídica matrimonial no poc rellevant a l’actualitat que implica el no batejat: “impediment disparitat de culte” (can. 1086) on el catecumen, encara no cristià, gaudeix del dret a demanar la dispensa de l’Ordinari del lloc per a desposar-se en forma canònica, amb un catòlic, dispensa que implica prèviament concretes obligacions eclesials (can. 1125-1126).

Delegacions Diocesanes

FAMÍLIA I VIDA

Carta dels delegats informant sobre la Jornada de la Sagrada Família

Sant Feliu de Llobregat, 15-12-2021

Benvolguts,

Des de la Delegació de Família i Vida, volem fer arribar a totes les parròquies el material (pòsters grans i estampes en castellà i català) per a la propera Jornada de la Sagrada Família el 26 de desembre, perquè en feu la màxima difusió possible.

Aprofitem l'avinentesa per desitjar-vos un Bon Nadal amb paraules del papa Francesc: "Alegria, oració i gratitud són les tres actituds que ens preparen per viure Nadal".

Maria Teresa Canut Álvarez i Juan Antonio Rodríguez Reyes
Delegats

PASTORAL VOCACIONAL

Cadena de pregària per les vocacions: El somni de la vocació

La cadena de pregària per les vocacions del mes de novembre porta enguany aquest títol, amb una referència a la figura de sant Josep i dels somnis que van marcar la seva vida i el van conduir a aventures que mai no hauria imaginat. El primer va desestabilitzar el seu festeig, però el va convertir en pare del Messies; el segon el va fer fugir a Egipte, però va salvar la vida de la seva família; el tercer anunciava el retorn a la seva pàtria i el quart li va fer canviar novament els plans portant-lo a Natzaret, al mateix lloc on Jesús havia de començar la proclamació del Regne de Déu. En totes aquestes vicissituds, la valentia de seguir la voluntat de Déu va guanyar. La crida divina sempre impulsa a sortir, a lliurar-se, a anar més enllà.

El bisbe Salvador Cristau, administrador diocesà del Bisbat de Terrassa i encarregat de l'àmbit de la pastoral vocacional en la Tarraconense, apunta que «es tracta aquí de somnis amb un objectiu realitzable, és a dir, somnis possibles de realitzar. D'això tracta el somni de Déu, el somni d'aplegar tots els homes en una mateixa família que és l'Església, el somni pel qual Déu va enviar el seu Fill al món perquè l'estima.

És Ell mateix que ens ha donat l'en-càrrec de pregar perquè aquest somni es faci realitat: “En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes com ovelles sense pastor. Llavors digué als seus deixebles: La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors” (Mt 9, 36)».

Si vols pregar en cadena per les vocacions, pots inscriure't per deixar constància de la teva oració al web www.cadenadepregaria.cat, on trobaràs també materials i altres recursos. Els dies reservats per al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat són el 9, 19 i 29 de novembre.

DIACONAT PERMANENT

Admissió als ordres dels futurs diaques

Divendres 3 de desembre les comunitats parroquials de Sant Andreu de la Barca, de Cervelló, de Santa Maria de Sales, a Viladecans, i de Sant Pere, a Gavà, van fer-se presents en aquest darrer temple parroquial acompanyant els futurs diaques Santiago B. Collantes, Manuel Arnedo, Francisco González i Antonio J. Herrera. El bisbe Agustí, en la seva homilia, va destacar que la crida a fer present el Crist Servidor en la comunitat ha de portar esperança al nostre món que l'ha perdut a causa de la situació provocada per la pandèmia i que el porta a viure tancat i amb por. Després de l'homilia els quatre candidats varen manifestar públicament el seu desig de consagrar-se al servei de Déu i dels homes, com a resposta a la crida del Senyor i, amb la benedicció, varen ser admesos com a candidats al diaconat.

CATEQUESI

Ingrés al catecumenat

Diumenge 21 de novembre, festivitat de Crist Rei, a la Casa de l'Església, tres catecúmens de les Parròquies de Santa Maria de la Palma de Cervelló, de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei i dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern van iniciar el catecumenat mitjançant el ritu d'ingrés. Va tenir lloc en el marc d'una celebració de la Paraula, presidida pel bisbe Agustí, durant la qual es va fer lliurament a cadascú del llibre dels evangelis. En aquest ritu van ser acompanyats pels rectors de les seves respectives parròquies, els seus garants, és a dir, els acompanyants en el seu procés catecumenal, i altres fidels de les seves comunitats cristianes. Abans d'aquesta celebració van rebre una catequesi sobre la fe, posant de relleu la figura d'Abraham, i en un moment d'acollida i diàleg van compartir les seves motivacions per demanar el baptisme i formar part plenament de la família de l'Església.

VIDA CONSAGRADA

Carta del delegat convidant al recés d'Advent

Sant Feliu de Llobregat, 8-11-2021

Benvolguts germans i germanes,

Us convido a la trobada-recés d'Advent que tindrà lloc dissabte, dia 11 de desembre de 2021, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

El programa previst és:

- 9.45 Acolliment.
- 10.00 Pregària.
- 10.15 Informacions sobre la vida diocesana i altres informacions.
- 10.30 A l'auditori, recés d'Advent pel P. Josep M. Henríquez Farreras, OSB, Delegat per a la Vida Consagrada.
- 11.30 Espai de reflexió i silenci.
- 13.00 Eucaristia.

Us desitjo un bon temps d'Advent.

Amb el meu afecte de sempre i agraïment.

P. Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la Vida Consagrada

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Pregàries d'exèquies dirigides per laics

Des de fa un temps, s'ha identificat la manca de recursos humans per atendre convenientment les peticions de celebrar una cerimònia religiosa de comiat per a un difunt en alguns tanatoris. Això ha portat a plantejar des del bisbat de Sant Feliu, la conveniència de realitzar una formació adequada a tals efectes, adreçada a laics i laiques, que puguin celebrar les exèquies o funerals, a més dels preveres i els diaques, és a dir, dels ministres ordenats.

Per aquest motiu, des de l'Escola diocesana de Teologia i la Delegació de Pastoral sacramental i Litúrgia, s'ha elaborat un programa de formació, amb continguts teològics, litúrgics i pastorals, organitzat en quatre sessions entre els mesos de novembre i gener, per tal de capacitar els participants a conduir aquestes celebracions tan importants en el moment de comiat d'una persona, especialment per a la família.

El passat 17 de novembre va tenir lloc la primera d'aquestes sessions, de caràcter introductori, en la qual van participar 12 candidats, provinents de sis arxipresbiterats diferents. En acabar aquest curs formatiu, rebran una benedicció i un encàrrec pastoral per començar a desenvolupar aquest servei al si de l'Església.

Documents

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Carta dels Delegats de missions sobre la Jornada de la infància missionera «Amb Jesús a Natzaret. Som família»

Sant Feliu de Llobregat, 10-12-2020

Benvolguts/es,

Diumenge 17 de gener celebrem la Jornada de la infància missionera, principal Obra de l'Església universal i de cada Església diocesana en la pastoral missionera amb els nens i nenes.

Aquest servei missioner, que oferim des de les Delegacions diocesanes de missions, es realitza amb el protagonisme dels mateixos infants. És Jesús qui els ha donat una missió molt important en l'Església i en el món: "I els prenien en braços i els beneïa tot imposant-los les mans" (Mc 10,16).

La celebració d'aquesta nova jornada s'emmarca dintre del recorregut del projecte educatiu d'Infància missionera: "Amb Jesús nen a la missió", guia pràctica per a treballar actituds cristianes bàsiques com l'amor, el servei, la generositat, la veritat, etc. Caminant amb Jesús, sentiran el gran amor que els té i la missió important que tenen a fer com a nens i nenes.

Durant aquest curs, III any, coneixerem com era la vida familiar i social de Jesús. Descobrirem que també pertanyia a una comunitat, que compartia la seva fe amb

els seus germans, que des de casa seva i amb la família també va ser missioner.

Des de les Delegacions de missions us oferim els materials d'animació d'aquesta jornada que ens ajuden en les dinàmiques de formació i acompanyament missioner.

<https://drive.google.com/drive/folders/1koWuazAKPfcshsvD4FTreYxl2Lm-fl-S>

Tot el que rebeu vol ser un recull dinàmic i proper, que susciti als nostres nens i nenes el desig de compartir amb altres infants, mitjançant la pregària i l'ajuda econòmica, l'alegria de sentir-nos família de Jesús.

Delegats de missions de Catalunya

XIII Jornades de formació del SIC

Del divendres dia 19 al diumenge dia 21 de novembre, Montserrat ha acollit les XIII Jornades de formació per a catequistes que organitza el Secretariat interdiocesà de Catequesi (SIC). En aquesta edició, tres-cents catequistes es van aplegar per aprofundir en la nova metodologia de catequesi que s'està implementant, centrada en el «fes i confia».

Per explicar aquest nou mètode, les jornades van comptar amb conferències a càrrec de Mons. Antoni Vadell, bisbe president del SIC; Mn. Joan Àguila, director del SIC; Jordi Masegú, responsable de Life Teen Espanya; i el P. Ignasi Fossas, monjo benedictí de Montserrat.

La nova proposta catequètica pretén que els infants experimentin la fe a partir de les seves vivències, el joc i la participació de les famílies. En aquesta mateixa línia, l'abat P. Manuel Gasch va animar

els catequistes a traslladar «l'experiència personal cristiana» als infants i a les seves famílies.

Durant les jornades es va presentar la nova pàgina web del SIC, un espai on es podran aconseguir diversos materials per a les catequesis, però també per a la formació dels catequistes.

Com a tancament d'aquesta edició, la missa conventual del diumenge, solemnitat de Crist Rei, va ser presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. En l'homília va recordar que «la fe es transmet encomanant-la» i que el catequista ha de «testificar la veritat de Jesucrist».

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota final de la 118a Assemblea Plenària de la CEE

Els bisbes espanyols han celebrat del 15 al 19 de novembre la 118a Assemblea Plenària. Després de quatre dies de treball a la seu de la Conferència Episcopal (CEE), 63 bisbes espanyols, dos administradors diocesans i els dos vicesecretaris de la CEE, acompanyats del nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito C. Auza, han pelegrinat a Santiago de Compostel·la amb motiu de l'Any Jubilar Compostel·là.

Sessió inaugural

L'Assemblea Plenària començava els treballs el dilluns 15 a la seu de la CEE amb la salutació del president i arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan Josep Omella. A continuació, va intervenir el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito C. Auza, amb la seva habitual salutació als bisbes espanyols.

S'han incorporat a l'Assemblea Plenària, com a nous membres, el bisbe de Mondoñedo-Ferrol, Mons. Fernando García Cadiñanos, i el de Terol i Albarracín, Mons. José Antonio Satué Huerto, després de ser consagrats bisbes el mes de setembre passat.

Tots dos han estat incorporats a la Comissió episcopal per a la Pastoral social i Promoció humana.

Itinerari del Sínode dels bisbes i nova data per a la finalització de la fase diocesana a Espanya

Un dels temes de l'ordre del dia ha estat la posada en marxa de l'itinerari del Sínode dels bisbes que se celebra amb el tema "Per una Església sinodal: comunió, participació i missió". Per això s'ha comptat amb les intervencions del sotssecretari del Sínode dels bisbes, l'agustí espanyol Mons. Luis Marín de San Martín, i del bisbe responsable de l'equip sinodal, Mons. Vicente Jiménez.

Ja a la sessió inaugural, el cardenal Omella va voler ressaltar la importància d'aquest Sínode, que des de mitjans d'octubre viu la fase diocesana. La CEE recolza en aquest procés les diòcesis mitjançant un equip sinodal que, entre altres accions, ha editat diferents materials.

La Plenària, a més, ha marcat l'11 de juny com a nova data per a la celebració de l'Assemblea sinodal espanyola, amb què finalitza la fase diocesana. Inicialment havia estat fixada per al 30 d'abril, però el Consell ordinari del Sínode dels bisbes va ampliar el termini fins al 15 d'agost del 2022.

Temes sobre Família i Vida

El president de la Subcomissió episcopal per a la Família i Defensa de la Vida, Mons. José Mazuelos, ha presentat per al seu estudi l'esborrany del document "Orientacions per a la pastoral de la gent gran en el context actual".

Després de recollir les aportacions que s'han fet en aquesta Assemblea, un equip coordinat per la Subcomissió episcopal per a la Família i Defensa de la Vida continuarà treballant en aquest text. L'equip estarà format per la Subcomissió episcopal per a

l'Acció caritativa i social, el departament de Pastoral de la salut, CONFER, Fundació LARES i moviment Vida Creixent.

També s'ha informat sobre dos dels esdeveniments programats amb motiu de l'Any Família *Amoris Laetitia*. S'ha avançat en el programa de la Setmana del matrimoni, que promou la CEE, del 14 al 20 de febrer de 2022. També els bisbes han acordat unir-se a la Trobada mundial de les Famílies, que tindrà lloc a Roma del 22 al 26 de juny, amb una Trobada d'àmbit nacional; a més de les que s'organitzin a les diferents diòcesis. Acullen així la invitació del papa Francesc de portar aquesta Trobada a les Esglésies locals atesa la dificultat de viatjar a Roma.

Protecció de menors

L'Assemblea Plenària ha aprovat el Decret general sobre la protecció de menors. És la primera Conferència Episcopal al món que aprova aquest conjunt de normes per a afrontar els casos d'abusos sexuals contra els menors d'edat i persones que tenen habitualment un ús imperfecte de raó. Aquest text recull en un únic document, la normativa canònica dispersa en diversos documents, i tindrà validesa a totes les diòcesis espanyoles, a les institucions religioses de dret diocesà. Serà també un bon instrument per a la seva aplicació a les de dret pontifici. La seva implantació permetrà més coordinació i rapidesa per a afrontar aquest tipus de casos i també que es garanteixi els drets de totes les parts clarificant aspectes que abans s'interpreta-ven per analogia jurídica.

Aquest decret incorpora ja les modificacions que la Santa Seu va introduir, sobre aquesta matèria, al llibre VI del Codi de Dret Canònic, que va ser presentat el

passat 1 de juny d'aquest any. El decret general entrarà en vigor en el moment que rebí la *recognitio* de la Santa Seu.

També pel que fa a la protecció de menors, l'Assemblea Plenària ha concretat la formació i el treball del Servei de coordinació i assessorament per a les Oficines de protecció de menors. S'han recollit les aportacions dels responsables de les Oficines diocesanes o provincials amb què va tenir lloc una trobada a Madrid el mes de setembre passat.

En aquesta reunió, de caràcter tècnic, es va entreveure la necessitat cada cop més àmplia d'acollir tota mena de persones que sol·liciten ajuda per abusos que han tingut lloc en altres àmbits.

També es va parlar dels serveis comuns que pot oferir la CEE per facilitar la feina d'aquestes oficines. Per això, l'Assemblea Plenària ha estudiat la formació d'un equip de persones a la Conferència que pugui ajudar i prestar els serveis que demanin les oficines.

Visita *ad limina Apostolorum* dels bisbes espanyols

L'Assemblea Plenària també ha ultimat els detalls de la visita *ad limina Apostolorum*, que començarà el proper 13 de desembre.

En aquesta ocasió, els bisbes s'organitzaran en quatre grups, distribuïts per províncies eclesiàstiques, amb l'ordre següent:

- 1r grup, del 13 al 18 de desembre: (24 bisbes) de les províncies eclesiàstiques de Santiago de Compostel·la, Oviedo, Burgos, Pamplona i Tudela i Saragossa.
- 2n grup, del 10 al 15 de gener: (22 bisbes) de les províncies eclesiàstiques de Tarragona, Barcelona i València.

- 3r grup, del 17 al 22 de gener: (18 bisbes) de les províncies eclesiàstiques de Granada, Sevilla i Mèrida-Badajoz.
- 4t Grup, del 24 al 29 de gener: (20 bisbes) de les províncies eclesiàstiques de Toledo, Madrid, Valladolid i l'Ordinariat Castrense.

A més de l'audiència amb el Sant Pare, els bisbes celebraran l'Eucaristia a les quatre Basíliques romanes i visitaran diferents Dicasteris.

Altres temes de l'ordre del dia

L'ordre del dia també ha inclòs l'aprovació dels Estatuts de la CEE i dels seus organismes. Els bisbes han rebut la informació sobre el projecte d'estructura i funcionament del Consell d'Estudis i Projectes de la CEE. La creació d'aquest Consell és una de les activitats previstes al pla d'acció de la CEE, "Fidels a l'enviament missioner", que es va aprovar a la Plenària d'abril de 2021. Serà debatut a la propera Assemblea Plenària.

Els bisbes de l'Assemblea Plenària també han donat el vistiplau a la redacció d'un document sobre l'actual situació de la societat espanyola, que portarà per títol "Persona, Família i Bé Comú", després de conèixer un primer esborrany amb l'esquema del text.

Finalment, han aprovat la traducció a l'espanyol i a les llengües cooficials –català, eusquera i gallec– dels textos litúrgics de la Memòria de Sant Joan d'Àvila; de Santes Marta, Maria i Sant Llätzer; de Santa Hildegarda de Bingen; i de Sant Gregori de Narek. Ha presentat aquests textos el president de la Comissió Episcopal per a Litúrgia, Mons. Leonardo Lemos Montanet.

Durant aquests dies els presidents de

les comissions episcopals han informat sobre les diferents activitats que estan desenvolupant. També s'han tractat diversos temes de seguiment.

Pel que fa al tema d'associacions nacionals, s'ha aprovat la dissolució de la Comissió Catòlica Espanyola de la Infància, secretariat de premsa i literatura infantil (CCEI) i la modificació d'estatuts de l'Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül.

La Subcomissió per a la Joventut i la Infància va informar a la Plenària dels treballs realitzats per a l'organització de la Peregrinació Europea de Joves que tindrà lloc a Santiago de Compostel·la entre el 4 i el 8 d'agost de 2022 amb el lema «Jove aixeca't i sigues testimoni. L'Apòstol Jaume t'espera» és el lema d'aquesta Trobada, que es convoca amb motiu de l'Any Sant Compostel·là 2021. 10.000 joves ja estan inscrits per a participar en aquest pelegrinatge.

Constitució del Fons Comú Interdiocesà i Pressupostos de la CEE per al 2022

Com és habitual a la Plenària de novembre, s'han aprovat els balanços i la liquidació pressupostària de l'any 2020, els criteris de constitució i distribució del Fons Comú Interdiocesà i els pressupostos de la CEE i dels organismes que en depenen per a l'any 2022.

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2022

Roma, 11-11-2021

«No ens cansem de fer el bé; perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem. Així, doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tothom» (Ga 6,9-10a)

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma és un temps favorable per a la renovació personal i comunitària que ens condueix vers la Pasqua de Jesucrist mort i ressuscitat. Per al nostre camí quaresmal de 2022 ens farà bé reflexionar sobre l'exhortació de sant Pau als gàlates: «No ens cansem de fer el bé; perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem. Així, doncs, ara que hi som a temps (*kairós*), fem el bé a tothom» (Ga 6,9-10a).

1. Sembra i Collita

En aquest passatge l'Apòstol evoca la imatge de la sembra i la collita, que a Jesús tant li agradava (cf. Mt 13). Sant Pau ens parla d'un *kairós*, un temps propici per a sembrar el bé amb vistes a la collita. ¿Què és per nosaltres aquest temps favorable? Certament, la Quaresma és un temps favorable, però també ho és tota

la nostra existència terrenal, de la qual la Quaresma és d'alguna manera una imatge¹. Amb massa freqüència prevalen a la nostra vida l'avidesa i la supèrbia, el desig de tenir, d'acumular i de consumir, com mostra la paràbola evangèlica de l'home neci, que considerava que la seva vida era segura i feliç perquè havia acumulat una gran collita als seus graners (cf. *Lc* 12,16-21). La Quaresma ens convida a la conversió, a canviar de mentalitat, perquè la veritat i la bellesa de la nostra vida no radiquin tant a posseir sinó a donar, no estiguin tant a acumular sinó a sembrar el bé i compartir.

El primer agricultor és Déu mateix, que generosament «continua vessant en la humanitat llavors de bé» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 54). Durant la Quaresma estem cridats a respondre al do de Déu acollint la seva Paraula «viva i eficaç» (*He* 4,12). L'escolta assídua de la Paraula de Déu ens fa madurar una docilitat que ens disposa a acollir la seva obra en nosaltres (cf. *Jm* 1,21), que fa fecunda la nostra vida. Si això ja és un motiu d'alegria, encara més gran és la crida a ser «col·laboradors de Déu» (*1Co* 3,9), utilitzant bé el temps present (cf. *Ef* 5,16) per a sembrar també nosaltres obrant el bé. Aquesta crida a sembrar el bé no hem de veure-la com un pes, sinó com una gràcia amb la qual el Creador vol que estiguem activament units a la seva magnanimitat fecunda.

¿I la collita? ¿És que la sembra no es fa tota amb vistes a la collita? És clar que sí. El vincle estret entre la sembra i la collita el corrobora el mateix sant Pau quan afirma: «El sembrador mesquí tindrà una collida mesquina, el sembrador generós la tindrà generosa» (*2Co* 9,6). Però, de quina collita es tracta? Un primer fruit del

bé que sembrem el tenim en nosaltres mateixos i en les nostres relacions quotidianes, fins i tot en els més petits gestos de bondat. En Déu no es perd cap acte d'amor, per més petit que sigui, no es perd cap «cansament generós» (cf. Exhort. ap. *Evangeli gaudium*, 279). De la mateixa manera que l'arbre es coneix pels seus fruits (cf. *Mt* 7,16.20), una vida plena d'obres bones és lluminosa (cf. *Mt* 5,14-16) i porta el perfum de Crist al món (cf. *2Co* 2,15). Servir a Déu, alliberats del pecat, fa madurar fruits de santificació per a la salvació de tots (cf. *Rm* 6,22).

En realitat, només veiem una petita part del fruit del que sembrem, ja que segons el proverbi evangèlic «un és el qui sembra i un altre el qui sega» (*Jn* 4,37). Precisament sembrant per al bé dels altres participem en la magnanimitat de Déu: «Una gran noblesa és ser capaç d'engegar projectes els fruits dels quals seran collits per altres, amb l'esperança posada en les forces secretes del bé que hom sembra» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 196). Sembrar el bé per als altres ens allibera de les estretes lògiques del benefici personal i dona a les nostres accions l'ampli abast de la gratuïtat, introduint-nos en el meravellós horitzó dels benèvolos desigis de Déu.

La Paraula de Déu eixampla i eleva encara més la nostra mirada, ens anuncia que la sega més veritable és l'escatològica, la de l'últim dia, el dia sense fi. El fruit complet de la nostra vida i les nostres accions és el «fruit per a la vida eterna» (*Jn* 4,36), que serà el nostre «tesor al cel» (*Lc* 18,22; cf. 12,33). El mateix Jesús utilitza la imatge de la llavor que mor en caure a terra i que dona fruit per expressar el misteri de la seva mort i resurrecció (cf. *Jn* 12,24); i sant Pau la reprèn per a parlar de la re-

surrecció del nostre cos: «Se sembra un cos corruptible, i ressuscita incorruptible; se sembra un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força. És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual» (1Co 15,42-44). Aquesta esperança és la gran llum que Crist ressuscitat porta al món: «Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort» (1Co 15,19-20), perquè aquells que estan íntimament units a Ell en l'amor, en una mort com la seva (cf. Rm 6,5), estiguem també units a la seva resurrecció per a la vida eterna (cf. Jn 5,29). «Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare» (Mt 13,43).

2. «No ens cansem de fer el bé»

La resurrecció de Crist anima les esperances terrenals amb la «gran esperança» de la vida eterna i introdueix ja en el temps present la llavor de la salvació (cf. Benet XVI, Carta enc. *Spe salvi*, 3; 7). Davant l'amarga desil·lusió per tants somnis trencats, davant de la preocupació pels reptes que ens concerneixen, davant del desànim per la pobresa dels nostres mitjans, tenim la temptació de tancar-nos en el propi egoisme individualista i refugiar-nos en la indiferència davant el patiment dels altres. Efectivament, fins i tot els millors recursos són limitats, «els joves es cansen i defalleixen, els millors guerrers ensopeguen i cauen» (Js 40,30). No obstant això, Déu «dona forces als cansats, enrobusteix els qui són febles. [...] Els qui confien en el Senyor recobren

les forces, alcen el vol com les àligues, caminen sense cansar-se, corren sense defallir» (Js 40,29-31). La Quaresma ens crida a posar la nostra fe i la nostra esperança en el Senyor (cf. 1Pe 1,21), perquè només amb la mirada fixa en Crist ressuscitat (cf. He 12,2) podem acollir l'exhortació de l'Apòstol: «No ens cansem de fer el bé» (Ga 6,9).

No ens cansem de pregar. Jesús ens ha ensenyat que és necessari «pregar sempre sense defallir» (Lc 18,1). Necessitem pregar perquè necessitem Déu. Pensar que en tenim prou amb nosaltres mateixos és una il·lusió perillosa. Amb la pandèmia hem palpat la nostra fragilitat personal i social. Que la Quaresma ens permeti ara experimentar el consol de la fe en Déu, sense el qual no podem tenir estabilitat (cf. Js 7,9). Ningú no se salva sol, perquè anem tots a la mateixa barca enmig de les tempestes de la història²; però, sobretot, ningú no se salva sense Déu, perquè només el misteri pasqual de Jesucrist ens concedeix vèncer les fosques aigües de la mort. La fe no ens eximeix de les tribulacions de la vida, però ens permet travessar-les units a Déu en Crist, amb la gran esperança que no enganya i que té per penyora l'amor que Déu ha vessat en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant (cf. Rm 5,1-5).

No ens cansem d'extirpar el mal de la nostra vida. Que el dejuni corporal que l'Església ens demana a la Quaresma enforteixi el nostre esperit per a la lluita contra el pecat. No ens cansem de demanar perdó en el sagrament de la Penitència i la Reconciliació, sabent que Déu mai no es cansa de perdonar³. No ens cansem de lluitar contra la concupiscència, aquella fragilitat que ens impulsa

cap a l'egoisme i a tota classe de mal, i que al llarg dels segles ha trobat diferents maneres per enfonsar l'home en el pecat (cf. Carta enc. *Fratelli tutti*, 166). Una d'aquestes maneres és el risc de dependència dels mitjans de comunicació digitals, que empobreix les relacions humanes. La Quaresma és un temps propici per a contrarestar aquestes insídies i cultivar, en canvi, una comunicació humana més integral (cf. *ibíd.*, 43) feta de «trobaments reals» (*ibíd.*, 50), cara a cara.

No ens cansem de fer el bé en la caritat activa vers el proïsme. Durant aquesta Quaresma practiquem l'almoïna, donant amb alegria (cf. *2Co* 9,7). Déu, «qui proveeix el sembrador de gra per a la sembra i dona pa per a menjar» (*2Co* 9,10), ens proporciona a cadascú no només el que necessitem per a subsistir, sinó també per tal que puguem ser generosos a fer el bé als altres. Si és veritat que tota la nostra vida és un temps per a sembrar el bé, aprofitem especialment aquesta Quaresma per a cuidar els qui tenim a prop, per fer-nos proïsme d'aquells germans i germanes que estan ferits en el camí de la vida (cf. *Lc* 10,25-37). La Quaresma és un temps propici per a buscar —i no evitar— a qui està necessitat; per a trucar —i no ignorar— a qui desitja ser escoltat i rebre una bona paraula; per a visitar —i no abandonar— a qui pateix la solitud. Posem en pràctica la crida a fer el bé a tothom, prenent-nos temps per estimar els més petits i indefensos, els abandonats i menyspreats, els qui són discriminats i marginats (cf. Carta enc. *Fratelli tutti*, 193).

3. «Si no defallim, quan arribi el temps recollirem»

La Quaresma ens recorda cada any que «el bé, com també l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'aconsegueixen d'una vegada per sempre; han de ser conquerits cada dia» (*ibíd.*, 11). Per tant, demanem a Déu la pacient constància del camperol (cf. *Jm* 5,7) per a no desistir a fer el bé, un pas darrere l'altre. Qui caigui, que estengui la mà al Pare, que sempre ens torna a aixecar. Qui es trobi perdut, enganyat per les seduccions del maligne, que no trigui a tornar a Ell, que és «tan generós a perdonar» (*Is* 55,7). En aquest temps de conversió, recolzant-nos en la gràcia de Déu i en la comunió de l'Església, no ens cansem de sembrar el bé. El dejuni prepara el terreny, la pregària rega, la caritat fecunda. Tenim la certesa en la fe que «si no defallim, quan arribi el temps recollirem» i que, amb el do de la perseverança, obtindrem els béns promesos (cf. *He* 10,36) per a la nostra salvació i la dels altres (cf. *1Tm* 4,16). Practicant l'amor fratern amb tots ens unim a Crist, que va donar la seva vida per nosaltres (cf. *2Co* 5,14-15), i comencem a assaborir l'alegria del Regne del cel, quan Déu serà «tot en tots» (*1Co* 15,28).

Que la Mare de Déu, al si de la qual va brotar el Salvador i que «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (*Lc* 2,19) ens obtingui el do de la paciència i es mantingui al costat nostre amb la seva presència, perquè aquest temps de conversió doni fruits de salvació eterna.

Francesc, Papa

Notes

1. Cf. St. Agustí, *Sermo*, 243, 9,8; 270, 3; *Enarrationes in Psalmos*, 110, 1.
2. Cf. *Moment extraordinari de pregària*

en temps d'epidèmia (27 de març de 2020).

3. Cf. *Àngelus* del 17 de març de 2013.

Missatge del papa Francesc per a la Jornada mundial de la pau, 1-1-2022

Vaticà, 8 de desembre de 2021

Diàleg entre generacions, educació i treball: instruments per a construir una pau duradora

1. «Que en són, de bonics, per les muntanyes els peus del missatger de bones noves que anuncia la pau!» (*Is* 52,7).

Les paraules del profeta Isaïes expresen el consol, el sospir d'alleujament d'un poble exiliat, esgotat per la violència i els abusos, exposat a la indignitat i la mort. El profeta Baruc es preguntava sobre això: «Com és, Israel, que vius en un país enemic, que et fas vell en una terra estrangera? Per què et tenen per impur com si fossis un cadàver? Per què et posen entre els qui baixen al país dels morts?» (3,10-11). Per aquest poble, l'arribada del missatger de la pau significava l'esperança d'un renaixement de les runes de la història, el començament d'un futur prometedor.

Encara avui, el camí de la pau, que sant Pau VI va anomenar amb el nou nom de desenvolupament integral,¹ roman desafortunadament allunyat de la vida real de molts homes i dones i, per tant, de la família humana, que està totalment interconnectada. Malgrat els nombrosos esforços encaminats a un diàleg constructiu entre les nacions, el soroll ensordidor de les guerres i els conflictes s'amplifica, mentre es propaguen malalties de propor-

cions pandèmiques, s'agreugen els efectes del canvi climàtic i de la degradació del medi ambient, empitjora la tragèdia de la fam i la set, i segueix dominant un model econòmic que es basa més en l'individualisme que en el compartir solidari. Com en el temps dels antics profetes, el clamor dels pobres i de la terra² segueix alçant-se avui, implorant justícia i pau.

A cada època, la pau és tant un do que ve del cel com el fruit d'un compromís compartit. Hi ha, en efecte, una "arquitectura" de la pau, en què intervenen les diverses institucions de la societat, i hi ha una "artesanía" de la pau que ens involucra a tots.³ Tothom pot col·laborar en la construcció d'un món més pacífic: partint del propi cor i de les relacions en la família, en la societat i amb el medi ambient, fins a les relacions entre els pobles i entre els Estats.

Aquí m'agradaria proposar tres camins per a construir una pau duradora. En primer lloc, el diàleg entre les generacions, com a base per a la realització de projectes compartits. En segon lloc, l'educació, com a factor de llibertat, responsabilitat i desenvolupament. I, finalment, el treball per a una plena realització de la dignitat humana. Aquests tres elements són essencials per a «la gestació d'un pacte social»,⁴ sense el qual tot projecte de pau és insubstancial.

2. Diàleg entre generacions per a construir la pau

En un món encara tenallat per les urpes de la pandèmia, que ha causat massa problemes, «alguns miren de fugir de la realitat refugiant-se en mons privats, i altres l'afronten amb violència destructiva; però,

entre la indiferència egoïsta i la protesta violenta, sempre hi ha una opció possible: el diàleg. El diàleg entre les generacions».⁵

Tot diàleg sincer, encara que no estigui exempt d'una dialèctica justa i positiva, requereix sempre una confiança bàsica entre els interlocutors. Hem de recuperar aquesta confiança mútua. L'actual crisi sanitària ha augmentat en tots la sensació de solitud i el replegament sobre un mateix. La solitud de les persones grans va acompanyada en els joves d'un sentiment d'impotència i de la falta d'una idea comuna de futur. Aquesta crisi és certament dolorosa. Però també pot fer emergir el millor de les persones. De fet, durant la pandèmia hem vist generosos exemples de compassió, col·laboració i solidaritat arreu del món.

Dialogar significa escoltar-se, confrontar-se, posar-se d'acord i caminar junts. Fomentar tot això entre les generacions significa llaurar la dura i estèril terra del conflicte i l'exclusió per a cultivar-hi les llavors d'una pau duradora i compartida.

Encara que el desenvolupament tecnològic i econòmic hagi dividit sovint les generacions, les crisis contemporànies revelen la urgència que s'aliïn. D'una banda, els joves necessiten l'experiència existencial, sapiencial i espiritual de la gent gran; de l'altra, la gent gran necessita el suport, l'afecte, la creativitat i el dinamisme dels joves.

Els grans reptes socials i els processos de construcció de la pau no poden prescindir del diàleg entre els dipositaris de la memòria -la gent gran- i els continuadors de la història -els joves-; tampoc poden prescindir de la voluntat de cadascú de nosaltres de donar cabuda a l'altre, de no pretendre ocupar tot l'escenari per-

seguint els propis interessos immediats com si no hi hagués passat ni futur. La crisi global que vivim ens mostra que la trobada i el diàleg entre generacions és la força propulsora d'una política sana, que no s'accontenta amb administrar la situació existent «amb pegats o solucions ràpides»,⁶ sinó que s'ofereix com a forma eminent d'amor a l'altre,⁷ a la recerca de projectes compartits i sostenibles.

Si sabem practicar aquest diàleg intergeneracional enmig de les dificultats, «podrem estar ben arrelats en el present, i des d'aquí freqüentar el passat i el futur: freqüentar el passat, per aprendre de la història i per a guarir les ferides que a vegades ens condicionen; freqüentar el futur, per alimentar l'entusiasme, fer germinar somnis, suscitar profecies, fer florir esperances. D'aquesta manera, units, podrem aprendre els uns dels altres».⁸ Sense arrels, com podrien els arbres créixer i donar fruit?

Només cal pensar en la qüestió de la cura de la nostra casa comuna. De fet, el propi medi ambient «és un préstec que cada generació rep i ha de transmetre a la generació següent».⁹ Per això, hem d'apreciar i encoratjar els nombrosos joves que s'esforcin per un món més just i atent a la salvaguarda de la creació, confiada a la nostra cura. Ho fan amb preocupació i entusiasme i, sobretot, amb sentit de responsabilitat davant de l'urgent canvi de rumb¹⁰ que ens imposen les dificultats derivades de la crisi ètica i sòcio-ambiental actual.¹¹

D'altra banda, l'oportunitat de construir junts camins cap a la pau no pot prescindir de l'educació i el treball, llocs i contextos privilegiats per al diàleg intergeneracional. És l'educació la que propor-

ciona la gramàtica per al diàleg entre les generacions, i és en l'experiència del treball on homes i dones de diferents generacions es troben ajudant-se mútuament, intercanviant coneixements, experiències i habilitats per al bé comú.

3. La instrucció i l'educació com a motors de la pau

El pressupost per a la instrucció i l'educació, considerades com una despesa més que com una inversió, ha disminuït significativament a nivell mundial en els últims anys. No obstant això, constitueixen els principals vectors d'un desenvolupament humà integral: fan la persona més lliure i responsable, i són indispensables per a la defensa i la promoció de la pau. En altres paraules, la instrucció i l'educació són les bases d'una societat cohesionada, civil, capaç de generar esperança, riquesa i progrés.

Les despeses militars, en canvi, han augmentat, superant el nivell registrat al final de la "guerra freda", i semblen destinades a créixer de manera exorbitant.¹²

Per tant, és oportú i urgent que tots els qui tenen responsabilitats de govern elaborin polítiques econòmiques que prevegin un canvi en la relació entre les inversions públiques destinades a l'educació i els fons reservats als armaments. D'altra banda, la recerca d'un procés real de desarmament internacional no pot sinó causar grans beneficis al desenvolupament de pobles i nacions, alliberant recursos financers que s'utilitzin de manera més apropiada per a la salut, l'escola, les infraestructures i la cura del territori, entre altres.

M'agradaria que la inversió en l'edu-

cació estigués acompanyada per un compromís més consistent orientat a promoure la cultura de la protecció.¹³ Aquesta cultura, davant les fractures de la societat i la inèrcia de les institucions, pot convertir-se en el llenguatge comú que trenqui les barreres i construeixi ponts. «Un país creix quan les seves diverses riqueses culturals dialoguen de manera constructiva: la cultura popular, la universitària, la juvenil, l'artística, la tecnològica, la cultura econòmica, la cultura de la família i dels mitjans de comunicació».¹⁴ Per tant, és necessari forjar un nou paradigma cultural a través d'«un pacte educatiu global per a i amb les generacions més joves, que involucri en la formació de persones madures a les famílies, comunitats, escoles i universitats, institucions, religions, governants, a tota la humanitat».¹⁵ Un pacte que promogui l'educació a l'ecologia integral segons un model cultural de pau, de desenvolupament i de sostenibilitat, centrat en la fraternitat i en l'aliança entre l'ésser humà i el seu entorn.¹⁶

Invertir en la instrucció i en l'educació de les joves generacions és el camí principal que les condueix, per mitjà d'una preparació específica, a ocupar de manera profitosa un lloc adequat en el món del treball.¹⁷

4. Promoure i assegurar el treball construeix la pau

El treball és un factor indispensable per a construir i mantenir la pau; és expressió d'un mateix i dels propis dons, però també és compromís, esforç, col·laboració amb altres, perquè es treballa sempre amb o per algú. En aquesta perspectiva marcadament social, el treball és el lloc

on aprenem a oferir la nostra contribució per un món més habitable i bonic.

La situació del món del treball, que ja estava afrontant múltiples desafiaments, s'ha vist agreujada per la pandèmia de Covid-19. Milions d'activitats econòmiques i productives han fet fallida; els treballadors precaris són cada vegada més vulnerables; molts d'aquells que desenvolupen serveis essencials es mantenen encara més ocults a la consciència pública i política; la instrucció a distància ha provocat en molts casos una regressió en l'aprenentatge i en els programes educatius. Així mateix, els joves que s'incorporen al mercat professional i els adults que han caigut en la desocupació afronten actualment perspectives dramàtiques.

L'impacte de la crisi sobre l'economia informal, que sovint afecta als treballadors migrants, ha estat particularment devastador. A molts d'ells les lleis nacionals no els reconeixen, és com si no existissin. Tant ells com les seves famílies viuen en condicions molt precàries, exposats a diverses formes d'esclavitud i privats d'un sistema d'assistència social que els protegeixi. A això s'agrega que actualment només un terç de la població mundial en edat laboral gaudeix d'un sistema de seguretat social, o pot beneficiar-se'n només de manera restringida. La violència i la criminalitat organitzada augmenten en molts països, sufocant la llibertat i la dignitat de les persones, enverinant l'economia i impeding que es fomenti el bé comú. La resposta a aquesta situació només pot venir a través d'una oferta més gran de les oportunitats de treball digne.

El treball, en efecte, és la base sobre la qual es construeixen en tota comunitat la justícia i la solidaritat. Per això, «no s'ha

de buscar que el progrés tecnològic reemplaci cada vegada més el treball humà, amb la qual cosa la humanitat es faria mal a si mateixa. El treball és una necessitat, part del sentit de la vida en aquesta terra, camí de maduració, de desenvolupament humà i de realització personal».¹⁸ Hem d'unir les idees i els esforços per a crear les condicions i inventar solucions, per tal que tot ésser humà en edat de treballar tingui l'oportunitat de contribuir amb el seu propi treball a la vida de la família i de la societat.

És més urgent que mai que es promoguin arreu del món condicions laborals decents i dignes, orientades al bé comú i a la cura de la creació. És necessari assegurar i sostenir la llibertat de les iniciatives empresarials i, alhora, impulsar una responsabilitat social renovada, per tal que el benefici no sigui l'únic principi rector.

En aquesta perspectiva cal estimular, acollir i sostenir les iniciatives que instin a les empreses al respecte dels drets humans fonamentals de les treballadores i els treballadors, sensibilitzant en aquest sentit no només les institucions, sinó també els consumidors, la societat civil i les realitats empresarials. Aquestes darreres, com més conscients són de la seva funció social, més es converteixen en llocs en els quals s'exercita la dignitat humana, participant així alhora en la construcció de la pau. En aquest aspecte la política està cridada a exercir un rol actiu, promovent un just equilibri entre la llibertat econòmica i la justícia social. I tots aquells que actuen en aquest camp, començant pels treballadors i els empresaris catòlics, poden trobar orientacions segures en la doctrina social de l'Església.

Benvolguts germans i germanes: mentre intentem unir els esforços per a sortir de la pandèmia, voldria renovar el meu agraïment a tots els qui s'han compromès i continuen dedicant-se amb generositat i responsabilitat a garantir la instrucció, la seguretat i la tutela dels drets, per oferir l'atenció mèdica, per a facilitar la trobada entre familiars i malalts, per a brindar ajuda econòmica a les persones indigents o que han perdut el treball. Asseguro el meu record en la pregària per totes les víctimes i les seves famílies.

Faig una crida als governants i a tots els qui tenen responsabilitats polítiques i socials, als pastors i als animadors de les comunitats eclesials, així com també a tots els homes i dones de bona voluntat per tal que continuem avançant junts amb valentia i creativitat per aquests tres camins: el diàleg entre les generacions, l'educació i el treball. Que siguin cada vegada més nombrosos els qui, sense fer soroll, amb humilitat i perseverança, es converteixin cada dia en artesans de pau. I que sempre els precedeixi i acompanyi la benedicció del Déu de la pau.

Francesc, Papa.

Notes

- [1] Cf. Carta enc. *Populorum progressio* (26 de març de 1967), 76ss.
- [2] Cf. Carta enc. *Laudato si'* (24 de maig de 2015), 49.
- [3] Cf. Carta enc. *Fratelli tutti* (3 d'octubre de 2020), 231.
- [4] *Ibid.*, 218.
- [5] *Ibid.*, 199.
- [6] *Ibid.*, 179.
- [7] Cf. *Ibid.*, 180.
- [8] Exhort. ap. postsin. *Christus vivit* (25

de març de 2019), 199.

- [9] Carta enc. *Laudato si'* (24 de maig de 2015), 159.
- [10] Cf. *Ibid.*, 163; 202.
- [11] Cf. *Ibid.*, 139.
- [12] Cf. Missatge als participants en el 4t Fòrum de París sobre la pau, 11-13 de novembre de 2021.
- [13] Cf. Carta enc. *Laudato si'* (24 de maig de 2015), 231; Missatge per a la LIV Jornada Mundial de la Pau. La cultura de la cura com a camí de pau (8 de desembre de 2020).
- [14] Carta enc. *Fratelli tutti* (3 d'octubre de 2020), 199.
- [15] Videomissatge amb motiu de la Trobada "Global Compact on Education. Together to Look Beyond" (15 d'octubre de 2020).
- [16] Cf. Videomissatge amb motiu de la Cimera virtual d'alt nivell sobre reptes climàtics (12 de desembre de 2020).
- [17] Cf. St. Joan Pau II, Carta enc. *Laborem exercens* (14 de setembre de 1981), 18.
- [18] Carta enc. *Laudato si'* (24 de maig de 2015), 128.

Missatge del papa Francesc als esposos del món

Roma, 26-12-2021

Benvolguts esposos i esposes d'arreu del món: Amb motiu de l'Any "Família Amoris laetitia", m'apropo a vosaltres per tal d'expressar-vos el meu afecte i proximitat en aquest temps tan especial que estem vivint. Sempre he tingut present les famílies en les meves pregàries, però encara més durant la pandèmia, que ha provat

durament a tothom, especialment els més vulnerables. El moment que estem passant em porta a apropar-me amb humilitat, afecte i acollida a cada persona, a cada matrimoni i a cada família en les situacions que estiguen experimentant.

Aquest context particular ens convida a fer vida les paraules amb les quals el Senyor crida Abraham a sortir de la seva pàtria i de la casa del seu pare cap a una terra desconeguda que Ell mateix li mostrarà (cf. *Gn 12,1*). També nosaltres hem viscut més que mai la incertesa, la solitud, la pèrdua d'éssers estimats i ens hem vist impulsats a sortir de les nostres seguretats, dels nostres espais de “control”, de les nostres pròpies maneres de fer les coses, de les nostres apetències, per atendre no només al bé de la pròpia família, sinó a més al de la societat, que també depèn dels nostres comportaments personals.

La relació amb Déu ens modela, ens acompanya i ens mobilitza com a persones i, en última instància, ens ajuda a “sortir de la nostra terra”, en moltes ocasions amb cert respecte i fins i tot por d'allò desconegut, però des de la nostra fe cristiana sabem que no estem sols ja que Déu està en nosaltres, amb nosaltres i entre nosaltres: en la família, en el barri, en el lloc de feina o estudi, en la ciutat que habitem.

Com Abraham, cada un dels esposos surt de la seva terra des del moment que, sentint la crida a l'amor conjugal, decideix lliurar-se a l'altre sense reserves. Així, ja el nuviatge implica sortir de la pròpia terra, perquè suposa transitar junts el camí que condueix al matrimoni. Les diferents situacions de la vida: el pas dels dies, l'arribada dels fills, la feina, les malalties

són circumstàncies en les quals el compromís que vau adquirir l'un amb l'altre fa que cada un hagi d'abandonar les pròpies inèrcies, certes zones de confort i sortir cap a la terra que Déu us promet: ser dos en Crist, dos en un. Una única vida, un “nosaltres” en la comunió de l'amor amb Jesús, viu i present en cada moment de la vostra existència. Déu us acompanya, us estima incondicionalment. No esteu sols!

Benvolguts esposos, sapiguen que els vostres fills — i especialment els joves — us observen amb atenció i cerquen en vosaltres el testimoni d'un amor fort i fiable. «Que important és que els joves vegin amb els seus propis ulls l'amor de Crist viu i present en l'amor dels matrimonis, que testimonien amb la seva vida concreta que l'amor per sempre és possible!» [\[1\]](#). Els fills són un regal, sempre, canvien la història de cada família. Estan assedegats d'amor, de reconeixement, d'estima i de confiança. La paternitat i la maternitat us criden a ser generatius per a donar als vostres fills el goig de descobrir-se fills de Déu, fills d'un Pare que ja des del primer instant els ha estimat tendrament i els pren de la mà cada dia. Aquest descobriment pot donar als vostres fills la fe i la capacitat de confiar en Déu.

Certament, educar els fills no és gens fàcil. Però no oblidem que ells també ens eduquen. El primer àmbit de l'educació segueix essent la família, en els petits gestos que són més eloqüents que les paraules. Educar és abans que res acompanyar els processos de creixement, és estar presents de moltes maneres, de tal manera que els fills puguin comptar amb els seus pares en tot moment. L'educador és una persona que “genera” en

sentit espiritual i, sobretot, que “es juga” posant-se en relació. Com a pare i mare és important relacionar-se amb els fills a partir d’una autoritat guanyada dia rere dia. Ells necessiten una seguretat que els ajudi a experimentar la confiança en vosaltres, en la bellesa de les seves vides, en la certesa de no estar mai sols, passi el que passi.

D’altra banda, i com ja he assenyalat, la consciència de la identitat i la missió dels laics en l’Església i en la societat ha augmentat. Vosaltres teniu la missió de transformar la societat amb la vostra presència en el món del treball i fer que es tinguin en compte les necessitats de les famílies.

També els matrimonis han de “primejear” [2] dins de la comunitat parroquial i diocesana amb les seves iniciatives i la seva creativitat, cercant la complementarietat dels carismes i vocacions com a expressió de la comunió eclesial; en particular, els «cònjuges juntament amb els pastors, per a caminar amb altres famílies, per ajudar els més febles, per anunciar que, també en les dificultats, Crist es fa present» [3].

Per tant, us exhorto, estimats esposos, a participar en l’Església, especialment en la pastoral familiar. Perquè «la corresponsabilitat en la missió crida [...] els matrimonis i els ministres ordenats, especialment els bisbes, a cooperar de manera fecunda en la cura i la custòdia de les Esglésies domèstiques» [4]. Recordeu que la família és la «cèl·lula bàsica de la societat» (Exhort. ap. Evangelii gaudium, 66). El matrimoni és realment un projecte de construcció de la «cultura del trobament» (Carta enc. Fratelli tutti, 216). És per això que les famílies tenen el repte d’estendre ponts entre les generacions per a la

transmissió dels valors que conformen la humanitat. Es necessita una nova creativitat per a expressar en els desafiaments actuals els valors que ens constitueixen com a poble en les nostres societats i en l’Església, Poble de Déu.

La vocació al matrimoni és una crida a conduir un vaixell incert —però segur per la realitat del sagrament— en un mar a vegades agitat. Quantes vegades, com els apòstols, sentiu ganes de dir o, millor dit, de cridar: «Mestre! No us fa res que ens enfonsem?» (Mc 4,38). No oblidem que a través del sagrament del matrimoni Jesús està present en aquesta barca. Ell es preocupa per vosaltres, es manté amb vosaltres en tot moment en el vaivé de la barca agitada pel mar. En un altre passatge de l’Evangeli, enmig de les dificultats, els deixebles veuen que Jesús s’apropa enmig de la tempesta i el reben a la barca; així també vosaltres, quan la tempesta s’agreugi, deixeu pujar Jesús a la barca, perquè quan va pujar «amb ells, [...] el vent va parar» (Mc 6,51). És important que junts mantingueu la mirada fixa en Jesús. Només així trobareu la pau, superareu els conflictes i trobareu solucions a molts dels vostres problemes. No perquè hagin de desaparèixer, sinó perquè podreu veure’ls des d’una altra perspectiva.

Només abandonant-vos en les mans del Senyor podreu viure el que sembla impossible. El camí és reconèixer la pròpia fragilitat i la impotència que experimenteu davant tantes situacions que us envolten, però al mateix temps tenir la certesa que d’aquesta manera la força de Crist es manifesta en la vostra debilitat (cf. 2Co 12,9). Va ser justament enmig d’una tempesta que els apòstols van arribar a conèixer la reialesa i divinitat de Jesús, i van aprendre a confiar en Ell.

A la llum d'aquests passatges bíblics, voldria aprofitar per a reflexionar sobre algunes dificultats i oportunitats que han viscut les famílies en aquest temps de pandèmia. Per exemple, va augmentar el temps d'estar junts, i això ha estat una oportunitat única per a cultivar el diàleg en família. És clar que això requereix un especial exercici de paciència, no és fàcil estar junts tota la jornada quan en la mateixa casa s'ha de treballar, estudiar, recrear-se i descansar. Que el cansament no us guanyi, que la força de l'amor us animi per a mirar més a l'altre —al cònjuge, als fills— que a la pròpia fatiga. Recordeu el que us vaig escriure a *Amoris laetitia* repreneu l'himne paulí de la caritat (cf. nn. 90-119). Demaneu aquest do amb insistència a la Sagrada Família, torneu a llegir l'elogi de la caritat perquè sigui ella la que inspire les vostres decisions i accions (cf. *Rm* 8,15; *Ga* 4,6).

D'aquesta manera, estar junts no serà una penitència sinó un refugi enmig de les tempestes. Que la llar sigui un lloc d'acollida i de comprensió. Guardeu en el vostre cor el consell als nuvis que vaig expressar amb les tres paraules: «permís (o si us plau), gràcies, perdó» [5]. I quan sorgeixi algun conflicte, «no s'ha d'acabar mai el dia sense fer les paus en família» [6]. No us avergonyiu d'agenollar-vos junts davant Jesús en l'Eucaristia per a trobar moments de pau i una mirada mútua feta de tendresa i bondat. O de prendre la mà de l'altre, quan estigui una mica enutjat, per arrancar-li un somriure còmplice. Fer potser una breu pregària, recitada en veu alta junts, abans d'adormir-vos a la nit, amb Jesús present entre vosaltres.

No obstant això, per a alguns matrimonis la convivència a la qual s'han vist for-

çats durant la quarantena ha estat especialment difícil. Els problemes que ja existien s'agreuaren, generant conflictes que moltes vegades s'han tornat gairebé insuperables. Molts han viscut fins i tot la ruptura d'un matrimoni que sobreportava una crisi que no s'ha sabut o no s'ha pogut superar. A aquestes persones també els vull expressar la meua proximitat i el meu afecte.

La ruptura d'una relació conjugal genera molt sofriment degut a la decepció de tantes il·lusions; la falta d'entesa provoca discussions i ferides que no són fàcils de reparar. Tampoc no és possible estalviar als fills el patiment de veure que els seus pares ja no estan junts. Tot i així, no deixeu de cercar ajuda perquè els conflictes puguin superar-se d'alguna manera i no causin encara més dolor entre vosaltres i als vostres fills. El Senyor Jesús, en la seva misericòrdia infinita, us inspirarà la manera de seguir endavant enmig de tantes dificultats i afliccions. No deixeu d'invocar-lo i de cercar en Ell un refugi, una llum per al camí, i en la comunitat eclesial una «casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida al damunt» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 47).

Recordeu que el perdó guareix tota ferida. Perdonar-se mútuament és el resultat d'una decisió interior que madura en la pregària, en la relació amb Déu, com a do que brota de la gràcia amb la qual Crist omple la parella quan el deixen actuar, quan s'adrecen a Ell. Crist “habita” en el vostre matrimoni i espera que li obriu els vostres cors per a sostenir-vos amb el poder del seu amor, com als deixebles a la barca. El nostre amor humà és feble, necessita de la força de l'amor fidel de Jesús. Amb Ell podeu construir de debò la «casa sobre roca» (*Mt* 7,24).

A propòsit d'això, permeteu-me que adreci una paraula als joves que es preparen al matrimoni. Si abans de la pandèmia per als nuvis era difícil projectar un futur quan era ardu trobar una feina estable, ara augmenta encara més la situació d'incertesa laboral. Per això convido els nuvis a no desanimar-se, a tenir la “valentia creativa” que tingué sant Josep, la memòria del qual he volgut honrar en aquest Any dedicat a ell. Així també vosaltres, quan es tracti d'afrontar el camí del matrimoni, encara que tingueu pocs mitjans, confieu sempre en la Providència, ja que «a vegades les dificultats són precisament les que treuen a relluir recursos en cadascú de nosaltres que ni tan sols pensàvem que teníem» (Carta ap. Patris corde, 5). No dubteu en recolzar-vos en les pròpies famílies i en les vostres amistats, en la comunitat eclesial, en la parròquia, per a viure la vida conjugal i familiar aprenent d'aquells que ja han transitat el camí que vosaltres esteu començant.

Abans d'acomiar-me, vull enviar una salutació especial als avis i les àvies que durant el temps d'aïllament es veieren privats de veure i estar amb els seus nets, a les persones grans que van patir de manera encara més radical la solitud. La família no pot prescindir dels avis, ells són la memòria vivent de la humanitat, «aquesta memòria pot ajudar a construir un món més humà, més acollidor» [7].

Que sant Josep inspire en totes les famílies la valentia creativa, tan necessària en aquest canvi d'època que estem vivint, i que la Mare de Déu acompanyi en els vostres matrimonis la gestació de la “cultura del trobament”, tan urgent per a superar les adversitats i oposicions que enfosqueixen el nostre temps. Els nom-

brosos desafiaments no poden robar el goig dels qui saben que estan caminant amb el Senyor. Visqueu intensament la vostra vocació. No deixeu que un aspecte trist transformi les vostres cares. El vostre cònjuge necessita el vostre somriure. Els vostres fills necessiten les vostres mirades que els encoratgin. Els pastors i les altres famílies necessiten la vostra presència i alegria: l'alegria que ve del Senyor!

M'acomiedo amb afecte animant-vos a continuar vivint la missió que Jesús ens ha encomanat, perseverant en la pregària i «en la fracció del pa» (Ac 2,42).

I si us plau, no us oblideu de pregar per mi, jo ho faig tots els dies per vosaltres.

Fraternalment,

Francesc, Papa

Notes

- [1] Vídeo missatge als participants en el Fòrum «Fins on hem arribat amb *Amoris laetitia*?» (9 de juny de 2021).
- [2] Cf. Exhort. ap. *Evangeli gaudium*, 24.
- [3] Vídeo missatge als participants en el Fòrum «Fins on hem arribat amb *Amoris laetitia*?» (9 de juny de 2021).
- [4] *Ibíd.*
- [5] Discurs a les famílies del món amb motiu de la seva peregrinació a Roma en l'Any de la Fe (26 d'octubre de 2013); cf. Exhort. ap. postsin. *Amoris laetitia*, 133.
- [6] [Catequesi del 13 de maig de 2015](#). Cf. Exhort. ap. postsin. *Amoris laetitia*, 104.
- [7] Missatge amb motiu de la I Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran “Jo soc amb tu dia rere dia” (31 de maig de 2021).

Missatge del papa Francesc per a la XXX Jornada Mundial del Malalt 11-2-2022

«Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Estar al costat dels qui pateixen en un camí de caritat

Roma, 10-12-2021

Benvolguts germans i germanes,

Fa trenta anys, sant Joan Pau II va instituir la Jornada Mundial del Malalt per a sensibilitzar el Poble de Déu, les institucions sanitàries catòliques i la societat civil sobre la necessitat d'assistir els malalts i els qui els cuiden.^[1]

Estem agraïts al Senyor pel camí realitzat a les Esglésies locals d'arreu del món durant aquests anys. S'ha avançat bastant, però encara queda molt camí per recórrer per a garantir a totes les persones malaltes, principalment en els llocs i en les situacions d'una pobresa i exclusió més gran, l'atenció sanitària que necessiten, així com l'acompanyament pastoral per tal que puguin viure el temps de la malaltia units a Crist crucificat i ressuscitat. Que la XXX Jornada Mundial del Malalt —la celebració conclusiva de la qual no tindrà lloc a Arequipa, al Perú, degut a la pandèmia, sinó a la Basílica de Sant Pere al Vaticà— pugui ajudar-nos a créixer en el servei i en la proximitat a les persones malaltes i a les seves famílies.

1. Misericordiosos com el Pare

El tema escollit per aquesta trentena Jornada, «*Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós*» (Lc 6,36), ens fa tornar la mirada cap a Déu «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), que sempre mira els seus fills amb amor de pare, fins i tot

quan aquests s'allunyen d'Ell. De fet, la misericòrdia és el nom de Déu per excel·lència, que manifesta la seva naturalesa, no com un sentiment ocasional, sinó com a força present en tot el que Ell realitza. És força i tendresa alhora. Per això, podem afirmar amb sorpresa i gratitud que la misericòrdia de Déu té en si mateixa tant la dimensió de la paternitat com la de la maternitat (cf. Is 49,15), perquè Ell ens cuida amb la força d'un pare i amb la tendresa d'una mare, sempre disposat a donar-nos nova vida en l'Esperit Sant.

2. Jesús, misericòrdia del Pare

El testimoni suprem de l'amor misericordiós del Pare als malalts és el seu Fill unigènit. Quantes vegades els Evangelistes ens narren les trobades de Jesús amb persones que pateixen diverses malalties! Ell «recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena» (Mt 4,23). Podem preguntar-nos: ¿per què aquesta atenció particular de Jesús vers els malalts, fins a tal punt que es converteix també en l'obra principal de la missió dels apòstols, enviats pel Mestre a anunciar l'Evangelí i a guarir els malalts? (cf. Lc 9,2).

Un pensador del segle XX ens suggereix una motivació: «El dolor aïlla completament i és d'aquest aïllament absolut del que sorgeix la crida a l'altre, la invocació a l'altre».^[2] Quan una persona experimenta en la seva pròpia carn la fragilitat i el patiment a causa de la malaltia, també el seu cor s'entristeix, la por creix, els interrogants es multipliquen; trobar la resposta a la pregunta sobre el sentit de tot el que passa és cada vegada més urgent. Com no recordar els nombro-

sos malalts que, durant aquest temps de pandèmia, han viscut en la solitud d'una unitat de cures intensives l'última etapa de la seva existència atesos, sens dubte, per agents sanitaris generosos, però lluny dels seus éssers estimats i de les persones més importants de la seva vida terrenal. Heus aquí, doncs, la importància de comptar amb la presència de testimonis de la caritat de Déu que vessin sobre les ferides dels malalts l'oli de la consolació i el vi de l'esperança, seguint l'exemple de Jesús, misericòrdia del Pare.^[3]

3. *Tocar la carn sofrent de Crist*

La invitació de Jesús a ser misericordiosos com el Pare adquireix un significat particular per als agents sanitaris. Penso en els metges, els infermers, els tècnics de laboratori, en el personal encarregat d'assistir i cuidar els malalts, així com en els nombrosos voluntaris que donen un temps preciós als qui pateixen. Benvolguets agents sanitaris, el vostre servei al costat dels malalts, realitzat amb amor i competència, transcendeix els límits de la professió per a convertir-se en una missió. Les vostres mans, que toquen la carn sofrent de Crist, poden ser signe de les mans misericordioses del Pare. Sigueu conscients de la gran dignitat de la vostra professió, com també de la responsabilitat que aquesta comporta.

Beneïm el Senyor pels progressos que la ciència mèdica ha realitzat, sobretot en aquests últims temps. Les noves tecnologies han permès desenvolupar tractaments que són molt beneficiosos per a les persones malaltes; la investigació continua aportant la seva valuosa contribució per tal d'erradicar malalties antigues i noves; la medicina de rehabilita-

ció ha desenvolupat significativament els seus coneixements i competències. Tot això, però, no ens ha de fer oblidar la singularitat de cada persona malalta, amb la seva dignitat i les seves debilitats.^[4] El malalt és sempre més important que la seva malaltia i per això cada enfocament terapèutic no pot prescindir d'escoltar el pacient, la seva història, les seves angoixes i les seves pors. Fins i tot quan no és possible guarir, sempre és possible cuidar, sempre és possible consolar, sempre és possible fer sentir una proximitat que mostra interès per la persona abans que per la seva patologia. Per això espero que la formació professional capaciti els agents sanitaris per a saber escoltar i relacionar-se amb el malalt.

4. *Els centres d'assistència sanitària, cases de misericòrdia*

La Jornada Mundial del Malalt també és una ocasió propícia per a centrar la nostra atenció en els centres d'assistència sanitària. Al llarg dels segles, la misericòrdia cap als malalts ha portat la comunitat cristiana a obrir innumerables «hostals del bon samarità», per tal d'acollir i guarir malalts de tota mena, sobretot aquells que no trobaven resposta a les seves necessitats sanitàries, degut a la pobresa o a l'exclusió social, o per les dificultats a l'hora de tractar certes patologies. En aquestes situacions són sobretot els infants, la gent gran i les persones més fràgils els qui pateixen les pitjors conseqüències. Molts missioners, misericordiosos com el Pare, van acompanyar l'anunci de l'Evangelí amb la construcció d'hospitals, dispensaris i centres de salut. Són obres valuoses mitjançant les quals la caritat cristiana ha pres forma

i l'amor de Crist, testimoniats pels seus deixebles, s'ha tornat més creïble. Penso sobretot en els habitants de les zones més pobres del planeta, on a vegades cal recórrer llargues distàncies per a trobar centres d'assistència sanitària que, malgrat que compten amb recursos limitats, ofereixen tot el que tenen a la seva disposició. Encara hi ha un llarg camí per recórrer i en alguns països rebre un tractament adequat continua essent un luxe. Ho demostra, per exemple, la manca de disponibilitat de vacunes contra el virus del Covid-19 en els països més pobres; però encara més la manca de tractaments per a patologies que requereixen medicaments molt més senzills.

En aquest context, desitjo reafirmar la importància de les institucions sanitàries catòliques: són un tresor preciós que cal custodiar i sostenir; la seva presència ha caracteritzat la història de l'Església per la seva proximitat als malalts més pobres i a les situacions més oblidades.^[5] Quants fundadors de famílies religioses han sabut escoltar el crit de germans i germanes que no disposaven d'accés als tractaments sanitaris o que no estaven ben atesos i s'han entregat al seu servei! Encara avui dia, fins i tot en els països més desenvolupats, la seva presència és una benedicció, perquè sempre poden oferir, a més de la guarició del cos amb tota la perícia necessària, també aquella caritat gràcies a la qual els malalts i els seus familiars ocupen un lloc central. En una època en què la cultura del descart està molt difosa i a la vida no sempre se li reconeix la dignitat de ser acollida i viscuda, aquestes estructures, com cases de la misericòrdia, poden ser un exemple en la protecció i la cura de tota existència,

fins i tot de la més fràgil, des de la seva concepció fins a la seva fi natural.

5. La misericòrdia pastoral: presència i proximitat

Al llarg d'aquests trenta anys el servei indispensable que realitza la pastoral de la salut s'ha reconegut cada vegada més. Si la pitjor discriminació que pateixen els pobres —i els malalts són pobres en salut— és la manca d'atenció espiritual, no podem deixar d'oferir-los la proximitat de Déu, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i maduresa en la fe.^[6] En aquest sentit, voldria recordar que la proximitat als malalts i la seva atenció pastoral no només és una tasca d'alguns ministres específicament dedicats a això; visitar els malalts és una invitació que Crist fa a tots els seus deixebles. Quants malalts i quantes persones grans viuen a casa seva i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: «Estava malalt i em va visitar» (Mt 25,36).

Benvolgut germans i germanes, encomano tots els malalts i les seves famílies a la intercessió de Maria, Salut dels malalts. Que units a Crist, que porta sobre si mateix el dolor del món, puguin trobar sentit, consol i confiança. Prego per tots els agents sanitaris perquè, plens de misericòrdia, ofereixin als pacients, a més de les cures adequades, la seva proximitat fraterna.

Imparteixo a tothom amb afecte la Benedicció Apostòlica.

Francesc, Papa

Notes

[1] Cf. *Carta al cardenal Fiorenzo Angeli-*

ni, *President del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Agents Sanitaris, amb motiu de la institució de la Jornada Mundial del Malalt* (13 de maig de 1992).

- [2] E. Lévinas, « *Une éthique de la souffrance* », a *Souffrances. Corps et âme, épreuves partagées*, J.-M. von Kaenel edit., Autrement, París 1994, pp. 133-135.
- [3] Cf. *Missal Romà*, Prefaci Comú VIII, *Jesús, bon samarità*.
- [4] Cf. *Discurs a la Federació Nacional dels Col·legis de Metges i Cirurgians Dentals* (20 de setembre de 2019).
- [5] Cf. *Àngelus* des del Policlínic «Gemelli» de Roma (11 de juliol de 2021).
- [6] Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013), 200.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat